

هه‌لۆیست له ئه‌ده‌بی کوردی و فارسیدا: خویندنه‌وه‌ی شیعیری کامهران موکری و فره‌وخی یه‌زدی به‌نموونه

هێرش که‌ریم حه‌مید (تۆیژه‌ری به‌رپرس)^۱؛ سه‌رحه‌د حوسین قادر^۲

نوع مقاله: مقاله پژوهشی؛ تاریخ دریافت: ۸ اردیبهشت ۱۳۹۹؛ تاریخ پذیرش: ۱۳ شهریور ۱۳۹۹؛ صص ۹۹-۱۲۹

DOI: <https://www.doi.org/10.34785/J013.2020.775>

کورتە

کامهران موکری و فره‌وخی یه‌زدی وه‌ک دوو شاعیری دیار و به‌رجه‌سته‌ی ئه‌ده‌بیاتی فارسی و کوردی و وه‌ک شاعیرگه‌لیکی ده‌روه‌ست و خاوه‌ن هه‌لۆیست، هه‌میشه شیعه‌کانیان له‌خزمه‌تی کۆمه‌لگادا بووه و ویستووایانه له‌ پێی قه‌لمه‌که‌یانه‌وه ده‌رد و تازار و مه‌ینه‌تییه‌کانی خه‌لک پێشان بدن. ئه‌وان وێرای ئه‌وه‌ی قه‌لمه‌که‌یان بو هه‌لۆیست‌نۆندن دژ به‌ ستم و نادادییه‌کان به‌کار خستوه، خه‌لکیشیان دژ به‌ زولم و ستم و بێ‌دادییه‌ کۆمه‌لایه‌تی و سیاسی و ئاینییه‌کان هان‌داوه. سه‌ره‌رای ئه‌وه‌ی له‌ رووی کاته‌وه به‌ته‌واوی هاوسه‌رده‌می یه‌کتر نه‌بوون، به‌لام به‌ روونی دیاره که‌ که‌ش‌وه‌واوی ژیانیان له‌ جوغرافیای رۆژه‌لاتی ناوه‌راستی سه‌رده‌می نیوان شه‌ری جیهانی یه‌که‌م و دووه‌م دا زۆر وێک چوه. هه‌ر بۆیه‌ش هه‌لسه‌نگاندنیان له‌ رووی ئه‌ده‌بی به‌راورد‌کارییه‌وه شیوا و جێی سه‌رنجه. بێر و سۆزی به‌رچاوی نه‌ته‌وه‌یی به‌شێوه‌یه‌کی پته‌و و به‌ هیز، هه‌ولی بێ‌وچان بو روون‌کردنه‌وه‌ی بارودۆخی سیاسی و کۆمه‌لایه‌تی ولات بو به‌رده‌نگ و به‌ تابه‌ت چینه‌ ژێرده‌سته‌کان، به‌ره‌ورووبوونه‌وه‌ی بێ‌پنج‌وپه‌نا له‌گه‌ل نارێکیی کرده‌وه و خه‌یانه‌ته‌کانی که‌سایه‌تییه‌ سیاسی و حکومه‌تییه‌کان، به‌رنگاری و گازنده‌ دژ به‌ ده‌ست‌تیوه‌ردانی هیز و هزره‌ بیانییه‌ که‌ن له‌ ناوخی ولات و به‌رنگاری و هێرش‌کردنه‌سه‌ر فیلبازی و چه‌وتیی که‌سایه‌تییه‌ ئاینییه‌کان یان ئه‌و که‌سانه‌ی به‌ ناوی ئاین به‌هه‌ری ئابووری و کۆمه‌لایه‌تی بۆخۆیان ده‌سته‌به‌ر ده‌که‌ن، ئه‌و خالانه‌ که‌ به‌شێوه‌ی هاویه‌ش، وینه‌یه‌کی زه‌ق و به‌رچاو له‌ هه‌لۆیست‌دار بوون و سۆزی گشتگیری هونه‌ری و بیری قوولی سیاسی-کۆمه‌لایه‌تی له‌ به‌ره‌مه‌کانی هه‌ردووک نووسه‌ردا وه‌ده‌رده‌خات.

وشه‌گه‌لی سه‌ره‌کی: هه‌لۆیستی ئه‌ده‌بی؛ ئه‌ده‌بی به‌راورد‌کارانه؛ فره‌وخی یه‌زدی؛ کامهران موکری.

چکیده

کامهران موکری و فره‌وخی یزدی دو شاعر برجسته‌ی ادبیات کردی و فارسی هستند. آنان به‌سان شاعران متعدّد و ملتزم دارای فکر و اندیشه مبارزجویانه بوده‌اند و شعر را در خدمت اجتماع قرار داده‌اند. این دو شاعر خواسته‌اند با قلم خود درد و مصیبت و رنج و مرارت مردم را به‌تصویر کشند. علاوه بر این که با قلم در برابر ظلم و ستم و نابرابری مبارزه کردند، مردم را هم به مبارزه با بی‌عدالتی و نابرابری‌های سیاسی و اجتماعی و دینی تحریک می‌کردند. کامهران موکری و فره‌وخی یزدی گرچه از نظر تاریخی هم‌دوره نبوده‌اند، اما به‌خوبی آشکار است که شرایط زندگی آنان در میانه‌ی دو جنگ جهانی اول و دوم بسیار به‌هم شباهت دارد. بنابراین بررسی تطبیقی شعر آنها مسأله‌ای قابل‌انتظار است و می‌توان چنین موضوعات مشابهی را در شعر این دو شاعر مشاهده کرد: اندیشه و عاطفه‌ی ملی‌گرایانه، تلاش برای روشنگری طبقات پایین جامعه نسبت به شرایط سیاسی و اجتماعی، مقابله با خیانت‌ها و کارهای نادرست سیاستمداران، مقابله با نفوذ اندیشه‌های بیگانه در جامعه، مبارزه با ریاکاری‌های شخصیت‌های دینی که از ارزش‌های دینی برای مقاصد اقتصادی سوءاستفاده می‌کنند. با توجه به چنین اشتراکاتی در شعر دو شاعر مزبور، تحقیق حاضر به‌منظور نشان‌دادن خط‌فکری هر دو شاعر صورت گرفته است تا مبارزه آنان را در مقابل ستم و کارهای نادرست، خط‌قرمز سیاسی و اجتماعی و مذهبی و حوادث روزگار آنان به‌تصویر کشیده شود.

واژگان کلیدی: ادبیات اعتراضی؛ ادبیات تطبیقی؛ فره‌وخی یزدی؛ کامهران موکری.

۱- پێشه‌کی: تیۆری و لیکدانه‌وه‌ی ئه‌ده‌ب و هه‌لۆیست

هه‌لۆیستی شاعیران و نوسهران به‌رامبهر ناله‌بارییه‌کانی کۆمه‌لگا و هۆشیارکردنه‌وه‌ی خه‌لکی له‌لایه‌که‌وه‌ بۆ رته‌ کردنه‌وه‌ی ئه‌و بارودۆخه‌ و له‌لایه‌کی تریشه‌وه‌ بۆ رخصاندنی ژبانیکی باشتر و گونجاوتر، هۆکاری هاتنه‌ئارا‌ی جۆره‌ ئه‌ده‌بیه‌که‌ که‌ به‌ ئه‌ده‌بی به‌رهنگاریی و رهنه‌ئامیز یان هه‌مان هه‌لۆیستی ئه‌ده‌بیه‌ی له‌قه‌له‌م ده‌دریت، له‌و جۆره‌ ئه‌ده‌به‌دا نووسهر یان شاعیر به‌ رۆحیه‌تیکی رهنه‌گرانه‌ و به‌رهنگارییه‌وه‌ به‌رامبهر هه‌موو کاریکی نه‌شیاو و سته‌م و نادادییه‌ک ده‌وه‌ستیه‌وه‌ و به‌ قه‌له‌مه‌که‌ی کاردانه‌وه‌ پيشان‌ده‌دات. چونکه‌ ئه‌ده‌بیاتی رهنه‌گرانه‌ «... ئه‌ده‌بیاتیکی چالاک و ئامانجخوازه‌ و به‌رگریکاری به‌ها‌ بآ‌ مرۆفایه‌تییه‌کانه‌، ئه‌ده‌بیاتیکی نایه‌کسانیه‌کان قبول ناکات و هه‌رگیز ناتوانیت به‌رامبهر کاره‌ ناره‌واکان بیلایه‌ن بیت، ته‌نانه‌ت ئه‌گه‌ر له‌ پیناو به‌رپه‌رچدانه‌وه‌ی ناره‌واویه‌کاندا گیانی بکاته‌ قوربانی» (کوشش و نوری، ۱۳۹۶: ۴). به‌م پێیه‌ ئه‌ده‌بیاتی به‌رهنگاریی یان ئه‌ده‌بیاتی رهنه‌گرانه‌، جۆره‌ ئه‌ده‌بیاتیکی مولته‌زه‌مه‌ و هه‌موو ئه‌و نووسراوه‌ و شیعرانه‌ له‌خۆده‌گریت که‌ رهنه‌ له‌ سته‌م و بیدادیی و زولم و زۆری حاکم و فه‌رمانه‌وا و کاربه‌ده‌ست و ده‌ست و پێوه‌نده‌کانیان ده‌گریت و ئه‌ده‌بیاتیکی دژ به‌ هه‌موو ئه‌و لادانه‌ کۆمه‌لایه‌تی و ئه‌خلاق‌ی و ئاینیه‌انه‌ ده‌وه‌ستیه‌وه‌ که‌ کۆمه‌لگا به‌ره‌و هه‌لدێر ده‌به‌ن. ئه‌ده‌بیاتیکی ئامانجی سه‌ره‌کی هۆشیارکردنه‌وه‌ و بزگار کردنی کۆمه‌لگایه‌ له‌ نه‌هامه‌تی و نادادیی.

ئێران و کوردستانی عێراق به‌ درێژایی میژوو‌ی خۆیان پێشه‌وا و پێشه‌نگی وه‌ستانه‌وه‌ بوونه‌ دژ به‌ زولم و داگیرکاری و سته‌مکاری. ئه‌ده‌بیاتیکی به‌و پێیه‌ی رهنگدانه‌وه‌ی بارودۆخه‌ جیاوازه‌ کۆمه‌لایه‌تی و سیاسی و که‌لتوو‌رییه‌کانی کۆمه‌لگا‌که‌یه‌تی، هه‌میشه‌ ئه‌و بارودۆخه‌ی که‌ تییکه‌وتوو، تیییدا رهنگیداوه‌ته‌وه‌. له‌م رووه‌وه‌ ئه‌ده‌بیاتی هاوچه‌رخ‌ی هه‌ردوو نه‌ته‌وه‌ به‌ توندی کاریگه‌ر بوونه‌ به‌و شو‌رش و راپه‌ڕین و هه‌لگه‌رانه‌وانه‌ی که‌ دژ به‌ حاکمانی زالم و داگیرکه‌رانی بیانی و خراپه‌کارانی ناو‌خۆیی هه‌لگیرساون. به‌ واتایه‌کی تر به‌ره‌مه‌کانیان کردوو‌ته‌ ئاوپه‌نه‌ی ژبانه‌ گشتیه‌ که‌ و لایه‌نگری دادگه‌ریی و ژباندۆستی بوونه‌. هه‌ریه‌که‌ له‌ فه‌رۆخی یه‌زدی و کامه‌ران موکری له‌ شاعیره‌ دیار و به‌رجه‌سته‌کانی ئه‌ده‌بیاتی فارسی و کوردین و وه‌کو شاعیرگه‌لیکی مولته‌زیم و خاوه‌ن هه‌لۆیست هه‌میشه‌ شیعه‌رکانیان له‌ خزمه‌تی کۆی کۆمه‌لگادا بووه‌ و ویستوو‌یانه‌ له‌ رتی قه‌له‌مه‌که‌یانه‌وه‌ ده‌رد و ئازار و مه‌ینه‌تییه‌کانی خه‌لکی پيشان‌ به‌ده‌ن. ئه‌وان قه‌له‌مه‌که‌یان بۆ هۆشیارکردنه‌وه‌ی خه‌لکی له‌ خه‌وی غه‌فله‌ت و نه‌زانی به‌کارخستوو. بۆ خسته‌رووی کیشه‌کان و هه‌لۆیست وه‌رگرتن به‌رامبهر بارودۆخه‌ کۆمه‌لایه‌تی و سیاسی و ئاینیه‌کان (که‌ مه‌به‌ستی توپژینه‌وه‌که‌ی ئیمه‌یه‌) سوودیان له‌ چه‌مک‌گه‌لیکی هاوبه‌شی وه‌کوو ئازادیی، رهنه‌گرتن له‌ نه‌شیاویی حاکم و فه‌رمانه‌وا ناو‌خۆییه‌کان، دژایه‌تی کردنی داگیرکه‌رانی ده‌ره‌کی و ده‌ست تێوه‌ردانه‌کانیان و کرده‌وه‌ی پیاوانی به‌ناو ئاینی وه‌رگرتوو و ویستوو‌یانه‌ وپرای هۆشیارکردنه‌وه‌ی کۆمه‌لگا، دژ به‌ زولم و سته‌م و نادادییه‌ کۆمه‌لایه‌تی و سیاسی و ئاینیه‌کان هانیا‌ن به‌ده‌ن.

۱-۱- بنه‌ماکانی ئەندێشەیی هەلۆیست وەرگرتن

هونەر و ئەدەبیات بە گشتی و شیعەر بە تایبەتی، بابەتە جیاوازه سیاسی و کۆمەڵایەتی و ئایینی و کەلتورییەکان بە دوو شیوە بەیان دەکات. شیوەیەکیان خستنه‌رووی راسته‌وخۆیانەیی بابەتەکانە و ئەوی‌تریان ناراسته‌وخۆ و لە چوارچێوەی وێنەیی هونەریی و درکە و خوازه و هونەرەکانی تری رەوانبێژی و زمانی شیعربیدایە. شیعربیش لەو جۆرە هونەرەییە کە روانگەیی بۆ کۆمەڵگا بە شیوەی ناراسته‌وخۆییە. بەواتا شاعیران هەمیشە دەیانەوێت بە شیوەیەکی ناراسته‌وخۆ و بە زمانیکی شیعریی و لە دووتوویی هونەریک لە هونەرەکانی رەوانبێژیدا دەرد و مەینەتی و کێشەکانی کۆمەڵگا بخەنەرۆو. لە میژووی ئەدەبیاتی کوردیی و فارسیشدا قوناییک نابینرێت کە بەرھەمی ئەدەبی تینیدا نەکەوتبێتە ژێر هەل و مەرج و بارودۆخە جیاوازه‌کانی کۆمەڵگاوه و رووداوه‌کانی ئەو قونایە لە شیعری شاعیرانی ئەو قونایەدا رەنگی نەدایبێتەوه. تەنانەت «کاتیک شاعیران ویستبێتیان بابەتیکیی لیریکی یان حەماسیی بخەنەرۆو، رەھەندەکانی ئەو بابەتە سیاسی و کۆمەڵایەتیانە لە شیعەرەکانیدا بە ئاسانی هەستی پێدەکرێت» (محمودی نوسر، ۱۳۹۵: ۲). لەم روانگەییەوه لیکۆلینەوهی بەرھەمیکی ئەدەبی بۆخۆی شیوەیە کە لە ناسینی بارودۆخی سیاسی و کۆمەڵایەتی و ئایینی ئەو کۆمەڵگایە کە کاری لەسەر دەکرێت. بۆیە شاعیرانیش وەکو نوێنەر و چاوساگی کۆمەڵگا دژ بە نالەبارییەکانی کۆمەڵگا هاتوونەتە دەنگ و بەرامبەر هەموو کێشەکانی کۆمەڵگا وەستاوونەتەوه؛ بە کێشە کۆمەڵایەتی و سیاسی و ئایینی و رەگەزییەکانیشەوه.

۱-۱-۱- هەلۆیستی کۆمەڵایەتی

شاعیر بێجگە لەوهی تاکیکی کۆی دەستەجەمعی کۆمەڵە، دواچار رەنگدانەوهی بیرو ئەو لە رینگە دەقەکانییەوه وەک هزری کۆیەک روو لە کۆی کۆمەڵ دەکاتەوه. ئەمەش لە ئەنجامی ئەوهوهیە کە شاعیر خۆی بە بەشیک لە ژانی گشتی کۆمەڵ زانیوه. رۆبیرت ئیسکارپیت‌سی فەرەنسی لە کتیبە کەیی خۆیدا لە ژێر ناوی سوتیولوجیا/الأدب (کۆمەڵناسیی وێژە) بڵاوکراوهی سالی ۱۹۵۸ دەلێت: «ناکریت نووسەر لە ژینگە و ناوەندە کۆمەڵایەتیە کەیی دابیرین. چونکە نابیی نووسەر لە کاریگەریی نووسەرەن و ژینگەیی کۆمەڵایەتی دوور بخریتەوه» (کەمال سالی، ۲۰۱۲: ۴۰). ئەدەبی مولتەزەمیش لەگەڵ جوانکاریی و رازاندنەوه کەیدا کە جەوهەری خۆیەتی، پەيامی رەخنە و چاکسازی هەیه. بەجۆریک کە دەبیتە گیرەرهوهی زۆر لەو رووداو و دیاردانەیی کە بەجۆریک لە جۆرەکان شاعیر لای نەشیاو و لاسەنگە. پەيوەندی نیوان دەق و وەرگر ئەنجامی دیدگای نووسەر و خۆببینەوهی خۆینەرە. هەربۆیە «رەخنەیی کۆمەڵایەتی بۆخۆی گەرانه لە دووی پەيوەندی نیوان ئەدەب و کۆمەڵگا و دۆزینەوهی ئەو کاریگەریی و کارلیک کرەوهی کە لە نیوانیاندا هەیه» (گەردی و کەمال، ۲۰۱۲: ۸)

لە کاتی رەت کردنەوه و هەلۆیست وەرگرتندا دەقی ئەدەبی راسته‌وخۆ روو لە بەرامبەر دەکات و لاسەنگییەکان پیشان دەدات و رەخنەیی لێ دەگرێت. لێرەدا هەندی جار ئامانجی ئەدەب دەکریتە قوربانیی پەيامی دەقە کە؛ چونکە دەق مولتەزەم کراوه بە گۆیزانەوهی دۆخیکیی دەرەکی کە دەبی شاعیر لەگەڵ دۆخی ناوهوه (خەیاڵ و هەست و سۆز) دۆخیکیی هارمۆنی و گونجاو دروست بکات بۆ

ئه‌وه‌ی به‌ زیندوویی لای وه‌رگر بمینیتته‌وه. دۆخی ناله‌باری کۆمه‌ل، نوسهران و شاعیران ده‌خاته‌ حاله‌تیکه‌وه به‌ دوا‌ی چاره‌سه‌ری ئه‌و لاسه‌نگی و ناله‌باریه‌دا بن و هه‌ول بده‌ن به‌ باشترین شیوه‌ ئه‌و دۆخه‌ له‌ شیعه‌رکانیادا به‌رجه‌سته‌بکه‌ن و سه‌رباری هۆشیار کردنه‌وه‌ی کۆمه‌ل به‌رامبه‌ر ئه‌و دۆخه‌، له‌ هه‌ولێ چاره‌سه‌ری کیشه‌کانیشدان. له‌ سه‌ده‌ی بیسته‌مدا که‌ گۆرانه‌ زانستی و کۆمه‌لایه‌تییه‌کان خه‌یرابوون، ئه‌ده‌بیش ناوه‌ندیکی کاربگه‌ریی ئه‌و نوێگه‌رییه‌ بووه‌ و کاری هه‌لته‌کاندنێ زۆر له‌ گرفته‌ کۆمه‌لایه‌تییه‌کان و نیشاندانیان بووه‌. به‌ هیوا‌ی ئه‌وه‌ی وه‌رگر و گوێگر بگۆیزینه‌وه‌ بۆ ئه‌و باره‌ بالا و گونجاوه‌ی که‌ شاعیران ویستووینه‌.

۱-۲- هه‌لۆیستی سیاسی

سیاسه‌ت یان رامباری ئاراسته‌که‌ری کۆی کایه‌کانی ژیا‌نی کۆمه‌لگایه‌، واته‌ سه‌رخان و ژێرخانی کۆمه‌ل په‌یوه‌ست کراوه‌ به‌ چۆنیه‌تی سیاسه‌ت کردن و به‌رپۆه‌بردنی کۆمه‌له‌وه‌. ئه‌ده‌ب به‌ گشتی و شیعه‌ر به‌ تایبه‌تی وه‌ک سه‌رخانی رۆشنییری کۆمه‌ل په‌یوه‌ندی کار و کاردانه‌وه‌ی له‌گه‌ل دۆخی رامباری کۆمه‌لدا هه‌یه‌. بۆ نمونه‌، کاره‌ساتی جه‌نگ و ئاشتی و گۆرانکارییه‌کان و شۆرش و راپه‌رینه‌کان ده‌بنه‌ به‌شیک له‌ هه‌وین و هۆکاری له‌دایک بوونی ده‌قیکی شیعیی. به‌ پێچه‌وانه‌شه‌وه‌ له‌ دۆخه‌ قورس و گرانه‌کاندا سه‌روود و مونا‌جاته‌کان ده‌بنه‌ به‌شیک له‌ هه‌ست و بییری کۆمه‌ل. هه‌ر بۆیه‌ «هونه‌ر وردبوونه‌وه‌ی راسته‌وخۆیه‌ له‌ گۆیزانه‌وه‌ی راستی و تێروانین به‌ شیوه‌ی وینه‌یی» (مسته‌فا په‌سول، ۱۹۶۷: ۲۰۰). واته‌ ژیا‌نی خه‌لک له‌ وینه‌ی شیعیی و چه‌شنه‌کانی تری ئه‌ده‌به‌دا ره‌نگی داوه‌ته‌وه‌. رۆژه‌لات به‌ گشتی و گه‌لی فارس و کورد به‌تایبه‌تی به‌هۆی میژووی رامباری خۆیان و کاربگه‌ری رووداوه‌ جیا‌جیا‌کانی ده‌ورووبه‌ریان هه‌میشه‌ له‌ جه‌نگ و شۆرش و راپه‌رینه‌دا بوون و بۆ کاربگه‌رییه‌ بچوکه‌کانیش زیندانی کردن و له‌ سیداره‌دان بووه‌ به‌ به‌شیک له‌ ئه‌ده‌بی به‌ره‌نگاریی و هه‌ر له‌وێه‌ هه‌لۆیستی په‌ت کردنه‌وه‌ و دژایه‌تی کردنی سه‌تمکاریی لێ هاتووته‌ به‌ره‌م و له‌ ده‌قه‌ ئه‌ده‌بییه‌کاندا ره‌نگیداوه‌ته‌وه‌. چونکه‌ «ئه‌ته‌وه‌ی تیکۆشه‌ر پێویستی به‌ وێژه‌ و شیعیی به‌رگه‌ری هه‌یه‌، وه‌ک ئه‌وه‌ی که‌ پێویستی به‌ خواردن و خواردنه‌وه‌ هه‌یه‌، ئه‌ویش ده‌بی له‌ خزمه‌ت کیشه‌ سه‌ره‌کییه‌کان و هیوا و ئامانجه‌کاندا بی و له‌ پیناو جی‌به‌جی‌بوونیادا خه‌بات بکات» (مه‌عروف، ۲۰۰۳: ۴۳)

ئه‌ته‌وه‌ی کورد و فارس له‌ زۆر قونا‌غدا له‌ چه‌شنی سه‌تم و زۆرداریی، ناوخۆیی بیت یان ده‌ره‌کی، هاوشیوه‌ی یه‌کن و هه‌میشه‌ که‌سانی رۆشنییر و شاعیر و نوسه‌ر به‌ ئه‌رکی خۆیانیا‌ن زانیوه‌ دژ به‌و سه‌تمانه‌ خه‌بات بکه‌ن و قه‌له‌مه‌کانیا‌ن بۆ ئه‌و مه‌به‌سته‌ به‌کاربه‌ینن. چونکه‌ له‌ هه‌موو قونا‌غیکدا «شیعه‌ر بۆ دۆزینه‌وه‌ و چاره‌کردنی ده‌ره‌کانی ناو کۆمه‌ل و بۆ رازاندنه‌وه‌ و شیرین کردنی ژیا‌نه‌، بۆ به‌هیز بوونی وه‌ر زاته‌، بۆ زال بوونه‌ به‌سه‌ر که‌ند و کۆسپه‌کانی ریگای ژیا‌ن، له‌ چوارچێوه‌ی هونه‌ری د‌ل‌گه‌ردا» (سابیر، ۲۰۰۵: ۵۱۱). هه‌ر بۆیه‌ شیعه‌ر له‌ دۆخیکێ ناجۆری سیاسیدا ناتوانیت بی ئاراسته‌ی هۆشیاریی درێژه‌ به‌ خۆی بدات. شاعیرانی هه‌لگری هه‌ر ئایدۆلۆژیایه‌ک بن، دوا‌جار خاوه‌نی بییر و هه‌ستی مرۆفانه‌ی خۆیا‌ن و روداوه‌کان ده‌بنه‌ سه‌رچاوه‌ی نوسینی چه‌ندین ده‌قی شیعیی.

۱-۱-۳- هه‌لۆیستی ئایینی

به درێژیی میژوو، ئایین ئه‌و بابته کۆمه‌لایه‌تی و ره‌وشتی و فله‌سه‌فیه‌ بووه که زۆرتین گفتوگۆ و مشتومری له‌باره‌وه کراوه. ئه‌مه‌ش له‌ ئه‌نجامی دیدگای جیاواز و نوی بۆ پیرۆزییه‌کان، یاخود شیوازی په‌یره‌وکردنی ره‌وشته ئایینییه‌کان بووه. به‌ واتایه‌کی تر، ئه‌وه‌نده‌ی نووسین له‌ باره‌ی بنه‌ما جێگیره‌کانی ئایینه‌وه جێگه‌ی تیرامانی ئه‌دیبان و فه‌یله‌سوفان بووه، هه‌ینده‌ش کرداری پیاوانی خوا و ره‌شوکی ئایینی شایانی قسه‌ له‌سه‌رکردن بووه. ئه‌وه‌ی له‌ کۆمه‌لگادا له‌ پیاوانی ئایینی چاوه‌روان ده‌کریت، بریتیه‌ له‌ ئامۆژگاری و پیشان دانی ریگه‌ی راست و کرده‌وه‌ی چاک و گوفتاری چاک. به‌لام هه‌ر کات کرداریکی پینچه‌وانه‌یان لێ‌ده‌بینیت، لای نووسه‌ر و شاعیران ده‌بیته‌ جێگه‌ی سه‌رنج. ره‌نگه‌ ئه‌م سه‌رنج و ره‌ت‌کردنه‌وه هه‌ندێ جار بیه‌ته‌ هۆکاری په‌رچه‌کرداری سۆزدارییانه‌ی ئایین‌دۆستان، به‌بێ ئه‌وه‌ی تیرامانیان بۆ کرداری نابه‌جیی پیاوانی ئایینی هه‌بێ. لای شاعیران و نووسه‌رانیش به‌رپه‌رچدانه‌وه‌ی ئه‌و تیروانینه‌ کۆپراوه‌ ئه‌رکیکی ئه‌خلاقی و مرۆفانه‌ بووه، چونکه «نه‌ری سه‌ره‌تای جوله‌یه‌ له‌ مه‌ودای ئه‌ری‌کردندا» (یوسف، ۲۰۰۲: ۲۳۷). کاتیک هۆشیارییه‌ک ده‌باره‌ی ئه‌و دیدگا زاله‌ ده‌دریت، جوله‌یه‌کی وه‌رگرانه و پینچه‌وانه‌ له‌ کۆمه‌ل چاوه‌ری ده‌کریت. هه‌ر بۆیه «وزه‌ی ئه‌ده‌ب و هونه‌ریش له‌وه‌دایه‌ لایه‌نگری پرسه‌کانی مرۆف بیه‌ت». (فریق‌حه‌سه‌ن، ۲۰۱۰: ۱۰۸). بۆنه‌ ئایینییه‌کان و سه‌تمی سیاسی-ئایینی (فه‌رمانه‌وا)یش جێگه‌ی ره‌خه‌ و ره‌ت‌کردنه‌وه بووه له‌ ناو ده‌قی زۆربه‌ی شاعیرانی کورد و فارسدا. هه‌ر بۆ نمونه‌ پیره‌مێردی شاعیر که رۆلێکی به‌رچاوی هه‌بووه له‌ زیندووکردنه‌وه‌ی بۆنه‌یه‌کی نه‌ته‌وه‌یی وه‌ک نه‌ورۆزدا، هه‌میشه‌ تووشی هه‌لۆیستی کالفامانه‌ی پیاوانی ئایینی بووه‌ته‌وه. هه‌ر ئه‌م هه‌لۆیسته‌ش بووه به‌ سه‌رچاوه‌ی زۆری ده‌قی شیعری که له‌ کاردانه‌وه‌ی ئه‌و هه‌لۆیسته‌ کالفامانه‌دا هۆنراونه‌ته‌وه.

له‌م توێژینه‌وه‌یه‌دا رێبازی وه‌سف-شیکاری به‌کارهاتوو و ئامانجی توێژینه‌وه‌ ناساندن و خستنه‌رووی دیدگای هاوبه‌شی هه‌ر دوو شاعیر به‌رامبه‌ر کیشه‌کانی کۆمه‌لگا بووه. بۆ ئاماژه‌ به‌ هۆکاری سه‌ره‌کی هه‌لبژاردنی ته‌وه‌ره‌که‌ش ده‌بێ ئه‌و راستیه‌ بده‌رکێنین که به‌و پیه‌ی توێژینه‌وه‌که ده‌چینه‌خانه‌ی ئه‌ده‌بیاتی به‌راوردکارییه‌وه، زانین و ئاشنایه‌تی به‌ ئه‌ده‌بیاتی گهلانی تر یه‌کیه‌ له‌ هۆکاره‌کانی هه‌لبژاردنی ئه‌م بابته‌. چونکه ده‌کریت شیوازی ژبانی هاوبه‌ش، به‌ره‌می ئه‌ده‌بی لیکچوو یان نزیک له‌یه‌ک به‌ره‌م به‌پینیت. زانینی ئه‌وه‌ی که بارودۆخی سیاسی و کۆمه‌لایه‌تی و ئایینی چۆن له‌ شیعری شاعیران به‌ تابه‌ت فه‌روخی یه‌زدی و کامه‌ران موکرییدا ره‌نگیداوه‌ته‌وه، هۆکاریکی تری ئه‌م هه‌لبژاردنه‌یه‌. توێژینه‌وه‌که به‌سه‌ر دوو ته‌وه‌ردا دابه‌شکراوه:

۱- ته‌وه‌ری یه‌که‌م به‌ شیوه‌یه‌کی تیۆریک باس له‌ «هه‌لۆیست» له‌ ئه‌ده‌بدا ده‌کا، له‌ گه‌ل خستنه‌رووی بنه‌ماکانی هه‌لۆیست‌وه‌رگرتن که خۆی له‌ بنه‌ما کۆمه‌لایه‌تی و سیاسی و ئایینییه‌کاندا ده‌بینته‌وه. ئه‌مه‌ وێرای باسکردنی کورته‌یه‌ک له‌ ژبانی هه‌ردوو شاعیر.

۲- ته‌وه‌ری دووه‌می توێژینه‌وه‌که جگه‌ له‌ باسکردنی هه‌لۆیست له‌ ئه‌ده‌بیاتی کوردی و فارسی و باسکردنی هه‌لۆیست لای هه‌ردوو شاعیری ناوداری ئه‌ده‌بی فارسی و کوردی، به‌ هه‌تانه‌وه‌ی نمونه‌ی شیعری هه‌ردوو شاعیر باس له‌ گرنه‌ترین ئه‌و دبارده‌ و حاله‌تانه‌ ده‌کا که هه‌ردوو شاعیر

به شیعره‌کانیان به‌رامبه‌ری هه‌لۆیستیان نواندوووه. به‌تایبه‌ت دیارده‌ کۆمه‌لایه‌تی و سیاسیی و ئایینییه‌کان.

۲-۱- زیاننامه

۱-۲-۱- کورته‌یه‌ک له ژبانی سیاسی و رۆشنبیری و کۆمه‌لایه‌تی کامهران موکری

محهمه‌د ئه‌حمه‌د ته‌ها (کامهران موکری) له‌ ساڵی ۱۹۲۹ له‌ گه‌ره‌کی ده‌ره‌گه‌زی شاری سلیمانی له‌دایک بووه (ئاگرین، ۲۰۱۰: ۲۷). که‌شی خیزانی و شوینی گه‌وره‌بوونی (سلیمانی) پالنه‌ری گه‌وره‌ن بۆ به‌هره‌ی شیعری و هه‌وینی زۆر له‌ هۆنراوه‌ ئاگرینه‌کانی. سه‌رحه‌د حوسین قادر ده‌لی: «ئه‌و هۆکارانه‌ی که‌ پالیان به‌ محهمه‌ده‌وه‌ نا بۆ چوونه‌ناو کۆری خه‌بات، چه‌وساندنه‌وه‌ی میلیه‌ت بوو له‌لایه‌ن رژیمی پادشایه‌تییه‌وه» (حوسین قادر، ۲۰۱۵: ۱۰۱). کامهران هه‌ر له‌ ته‌مه‌نی چوارده‌ ساڵیه‌وه‌ ئاشنایه‌تی له‌ گه‌ل دونیای کتیب و خویندنه‌وه‌دا په‌یداده‌کات و ده‌که‌وته‌ به‌ر کاریگه‌ری رۆشنبیری سه‌رده‌مه‌که‌یه‌وه‌. جیا له‌ سروشتی شاعیرایه‌تی، خودی کامهران که‌ به‌هره‌یه‌کی خودادادی بووه، باوکی و ئه‌خۆلی کاکیشی بۆ شیعیر هۆنینه‌وه‌ هانیانداوه. یه‌که‌م نوسینی ئه‌ده‌بییه‌ی ده‌گه‌رته‌وه‌ بۆ ساڵی ۱۹۴۶ که‌ به‌ ناونیشانی «تاقه‌ گه‌وه‌ریک» له‌ گۆفاری گه‌لاویژدا/بلاوی کردوووه‌ته‌وه‌.

سه‌باره‌ت به‌ بیریی سیاسی و رۆشنبیری کامهرانی، به‌ره‌مه‌کانی شاهیدی ئه‌وه‌ ده‌ده‌ن که‌ له‌ گه‌ل چینی هه‌ژار و ژێرده‌سته‌دا بووه و له‌ جیگه‌یه‌که‌دا ده‌لیت: «هه‌میشه‌ له‌ گه‌ل هه‌ستی ره‌نجبه‌ردام». کامهران له‌ زۆریه‌ی خۆپیشاندانه‌کانی سلیمانی و له‌ چهندانی شاری به‌غداد وتاری هه‌بووه و به‌ شیوازیکی ئاگرین، سۆز و بیریی ئه‌و خه‌لکه‌ی گه‌شاندوووه‌ته‌وه‌ بۆ به‌ره‌چدانه‌وه‌ی سته‌می ده‌سه‌لاتی فه‌رمانه‌وا. شاعیر زۆرجار باجی بیریی ئازادبخوازی خۆی داوه و «له‌ ژیانیدا هه‌قده‌ جار خراوه‌ته‌ زیندانه‌وه» (موکری، ۱۹۹۷: ۳۵)، که‌ هه‌ر هه‌مووی په‌یوه‌ندی به‌ بیریی ئازادبخوازی خودی خۆیه‌وه‌ هه‌بووه. سه‌باره‌ت به‌ نوسین و لایه‌نی رۆشنبیری شاعیر، کامهران خاوه‌نی کۆمه‌له‌ چیرۆکیک و به‌ره‌مه‌یکی شانۆییشه‌ که‌ له‌ ساڵی ۱۹۴۶ له‌ شانۆگه‌ری له‌ پیناو نیشتیمان رۆلی گه‌راوه و له‌ هه‌ریه‌که‌ له‌ شانۆگه‌رییه‌کانی کاوه‌ی ئاسنگه‌ر له‌ ساڵی ۱۹۵۹ و/البۆساء له‌ ساڵی ۱۹۵۲ وه‌کو ئه‌کتەر رۆلی هه‌بووه. چهندین کتیبی ئه‌ده‌بی و میژوووی نووسیه‌وه‌ و له‌ بواری رۆژنامه‌گه‌ریشدا سه‌رنووسه‌ری گۆفاری رۆژی نوێ بووه که‌ له‌ ساڵی ۱۹۶۰ له‌ شاری سلیمانی ده‌رده‌چوو. ماوه‌یه‌کی سه‌ره‌په‌رشتیی گۆفاری سلیمانی کردوووه که‌ شاره‌وانی سلیمانی له‌ ساڵی ۱۹۶۸ ده‌ری‌ده‌کرد. کۆتا پۆستی رۆشنبیری جیگری سه‌رۆکی لقی سلیمانی یه‌کیتی نووسه‌رانی کورد بووه و له‌ ساڵی ۱۹۷۲ تا ساڵی ۱۹۷۵ له‌ زانکۆی سه‌لاحه‌دین مامۆستای زۆر له‌ بابه‌ته‌کانی پرۆگرامه‌کانی خویندن بووه و سه‌ره‌نجام له‌ کاتژمێر ۸:۴۵ ده‌قیقه‌ی ئیواره‌ی ۱۲/۱۷/۱۹۸۶ کۆچی دوا‌یی کردوووه. (ئاگرین، ۲۰۱۰: ۲۸-۳۰)

۲-۲-۱- کورته‌یه‌ک له‌ ژبانی سیاسی و رۆشنبیری و کۆمه‌لایه‌تی فه‌روخی یه‌زدی

میرزا محهمه‌د کوری محهمه‌د ئیبراهیم سمسارزاده‌ی یه‌زدی له‌ ساڵی ۱۲۶۸ی کۆچی هه‌تاوی به‌رامبه‌ر به‌ ۱۸۸۹ی زایینی له‌ شاری یه‌زد له‌ خیزانیکی ئاست مام‌ناوه‌ند له‌دایک‌بووه. به‌ هۆی

که مده‌ستیی و هه‌ژارییه‌وه نه‌یتوانیوه پله‌کانی خویندن به ته‌واویی تیپه‌رینیت و دوای فیربوونی زمانی فارسی و ئاشنایه‌تی په‌یداکردنیکه سه‌ره‌تایی له‌گه‌ل زمانی عه‌ره‌بی ده‌ستی کردووه‌ته کارکردن به مه‌به‌ستی دابین کردنی بژیویی ژینانی. ئەو له سه‌ره‌تای شۆرشه‌ی مه‌شرووته‌دا په‌یوه‌ندی کردووه به ئازادبخوازه‌کانه‌وه و به وته و شیعر و کرداره ئینقلابیه‌یه‌کانی له به‌رامبه‌ر زۆلم و سته‌می ضعیف الدوله قشقایه‌ی حاکمی ئەوکاتی یه‌زد وه‌ستاوه‌ته‌وه و له سالی ۱۲۸۴ی کۆچیه‌ی هه‌تاویی به‌هۆی نووسینه‌ی شیعریکه‌ی شۆرشگه‌یرانه‌وه که له ستایشه‌ی ئازادیدا نووسیوووی خراوه‌ته‌ی زیندانه‌وه و به فه‌رمانی حاکمی ناوبراو لێوه‌کانیان دووریوه‌ته‌وه. فه‌روخی یه‌زدی دوای یه‌ک دوو مانگ زیندانی توانی له زیندانه‌وه به‌ره‌و تاران هه‌لبیت.

کاتیک شاعیر ته‌مه‌نی گه‌یشتووه به بیست و دوو سال، به‌هۆی شیعر و وتاره تونده‌کانیه‌وه بووه به جیه‌ی سه‌رنجی ئازادبخوازان و ناوبانگی په‌یداکردووه. فه‌روخی له سه‌رده‌می سه‌رۆک وه‌زیرایه‌تی و شوق الدوله‌دا به‌هۆی ئەو ریکه‌وته‌ شوومه‌ی که له سالی ۱۹۱۹ی زاینیه‌ی له نیوان ئیران و ولاته‌ی رۆژئاوایه‌یه‌کاندا واژووکر، هاته‌ده‌نگ و به توندی دژی وه‌ستایه‌وه و به‌م هۆیه‌وه ماوه‌یه‌ک خرایه‌وه زیندان. له سه‌رده‌می ره‌زا خانیشدا له سالی ۱۲۹۲ی کۆچیه‌ی هه‌تاویی جاریکه‌ی تر بو ماوه‌یه‌ک خرایه‌وه کونجی به‌ندیخانه‌وه. فه‌روخی له تاران چه‌ندین وتار و شیعره‌ی له رۆژنامه‌ی جیا‌جیا‌کاندا ب‌لاو‌کردووه‌ته‌وه و له سالی ۱۳۰۰ی کۆچیه‌ی هه‌تاویی به‌زه‌حمه‌تیکه‌ی زۆر توانی ئیمتیازی رۆژنامه‌ی *طوفان* وه‌ربگریت و له‌گه‌ل ئەوه‌ی چه‌ندین جار رینگه‌ له ب‌لاو‌کردنه‌وه‌ی گیرا، به‌لام هه‌رجاره و له ژیر ناویکی تر و به سوود وه‌رگرتن له ئیمتیازی رۆژنامه‌ی تر درێژه‌ی ده‌دا به‌ده‌رکردنی رۆژنامه‌که‌ی. ئەم رۆژنامه‌یه‌ به ب‌لاو‌کردنه‌وه‌ی وتاری ئاگرین و توند دژ به سته‌م و زۆرداری، بوو به گرنگترین و پر فرۆشترین رۆژنامه‌ی سه‌رده‌مه‌که‌ی خۆی. کاتیکیش په‌خشه‌که‌ی راگیرا، فه‌روخی بوخۆی له کووچه و کۆلانه‌کاندا ب‌لاوی ده‌کرده‌وه. ئەم رۆژنامه‌یه‌ به‌دریژی ته‌مه‌نی پازده‌ی جار رینگه‌ له ب‌لاو‌کردنه‌وه‌ی گیراوه.

فه‌روخی یه‌زدی له سالی ۱۳۰۷ی هه‌تاویی بوو به نوینه‌ری خه‌لکی یه‌زد له په‌رله‌مانی ئیران و یه‌کیک بووه له په‌رله‌مانتاره‌چالاکه‌کانی که‌مه‌نه‌ته‌وه‌کان. فه‌روخی له کۆتایی ئەو خوله‌ی په‌رله‌مان، له ئیران هه‌لات و له رینگه‌ی رووسیایه‌وه رۆیشته‌ بو ئەلمانیا. له ئەلمانیاش ده‌ستبه‌رداری نووسینه‌ی وتاری ئاگرین و شۆرشگه‌یرانه‌وه نه‌بوو و تا سه‌ره‌نجام ده‌وله‌تی ئەلمانیا ناچاره‌ی کرد خاکی ئەلمانیا به‌جیه‌ی به‌یلت و بگه‌ریته‌وه بو تاران. فه‌روخی دوای گه‌رانه‌وه‌ی جاریکه‌ی تر ده‌ستی کرده‌ ده‌رکردنی خولی دووه‌می رۆژنامه‌ی *طوفان* و دوای چه‌ندین جار راگرتن سه‌ره‌نجام کۆتا ژماره‌ی له سالی ۱۳۰۷دا ب‌لاو‌کرده‌وه. ئەو جگه‌ له رۆژنامه‌ی *طوفان* له هه‌ر یه‌ک له رۆژنامه‌کانی *ستاره‌ی شوق* و *پیکار* و *طلیعه‌ آینه* و *افکار* دا وتار و نووسینه‌ی ب‌لاو‌کردووه‌ته‌وه. ئەو به‌دریژی ته‌مه‌نی به‌هۆی هه‌لوپست و په‌خنه‌کانیه‌وه چه‌ندین جار خراوه‌ته‌ زیندان و یه‌ک جاریش له زیندان هه‌ولێ خۆکوشتنی داوه و سه‌ره‌نجام له سالی ۱۳۱۸ی کۆچیه‌ی هه‌تاویی به‌رامبه‌ر به سالی ۱۹۳۹ی زاینیه‌ی به شیوه‌یه‌کی گومانایی و ناشرین و نامرۆفانه‌ له ته‌مه‌نی ۵۱ سالییدا له زیندان کوژرا. هۆکاری مردنه‌که‌یان گه‌راندوه‌وه بو توشبوونی به نه‌خۆشیه‌ی مه‌لاریا. به‌لام راستیه‌که‌ی ئەوه‌یه‌ که به ده‌ستی دکتۆر ئەحمه‌دی و له رینگه‌ی ده‌رزیه‌ی و به یارمه‌تی چه‌ند که‌سیکی تر کوژراوه. به‌ره‌مه‌

به‌ناوبانگه‌که‌ی شاعیر، دیوانه‌ شیعرییه‌که‌یه‌تی که‌ خۆی له‌ قه‌سیده‌ و غه‌زل و قیتعه‌ (پارچه) و چوارینه‌کانیدا ده‌بینیته‌وه‌ و چه‌ندین جار له‌ چاپ دراوه.^۱

۲- هه‌لۆیستی ئه‌ده‌بی و بنه‌ماکانی

۲-۱- هه‌لۆیست له‌ وێژه‌ی کوردیدا

گه‌لی کورد له‌وه‌ته‌ی له‌سه‌ر ئه‌م خاکه‌ نیشته‌جێ بووه‌ و خۆی ناسیوه‌ به‌ر داگیرکاری و سته‌می ده‌سه‌لاته‌ بالاکان که‌وتوووه‌ و هه‌میشه‌ له‌لایه‌ن نه‌پاره‌کانییه‌وه‌ رووبه‌رووی زۆلم و سته‌م بووه‌ته‌وه‌. ئه‌ده‌بیه‌ش به‌و پێیه‌ی په‌نگدانه‌وه‌ی بارودۆخه‌که‌یه‌تی، ئه‌و بارودۆخه‌ ناله‌باره‌ی کوردستان په‌نگریژی کردوووه‌ و له‌ شیعیر و نووسینه‌ی شاعیران و نووسه‌راندا په‌نگی داوه‌ته‌وه‌. به‌ واتایه‌کی تر ئه‌ده‌بی کوردی په‌ر له‌ هاوار و گێرانه‌وه‌ی به‌سه‌رهات و به‌ره‌نگاربوونه‌وه‌ی چینایه‌تی و نه‌ته‌واپه‌تی. بۆیه‌ له‌ حاله‌تیکی له‌و شیوه‌یه‌دا که‌ «شاعیر ده‌زانیت ژیان له‌ گه‌لیدا نا‌کۆک و ناجۆره‌، راسته‌وخۆ په‌ناده‌بات بۆ هه‌یزیک، رزگارکه‌ریک که‌ له‌و باره‌ ناهه‌مواره‌دا هاوسه‌نگی بۆ دروستبکات» (قه‌ره‌داخی، ۲۰۰۲: ۳۹). دۆخی ژبانی ئابووری و کۆمه‌لایه‌تی هۆکاریکی گه‌وره‌ بووه‌ که‌ هه‌ر له‌ سه‌ره‌تای نووسین و تۆمارکردنی ئه‌ده‌بی کوردیه‌وه‌ هه‌ست به‌م هاوار و هه‌لۆیسته‌ی شاعیرانی وه‌کوو ئه‌حمه‌دی خانی، نالی، سالم، حاجی قادر کۆبی و بیکه‌س تا ده‌گات به‌ کامه‌ران موکری و دوا‌ی ئه‌ویش بکریت. ئه‌ده‌بی کوردی هه‌رچه‌نده‌ خاوه‌نی روخسار و تایبه‌تمه‌ندییه‌ی خۆیه‌تی، له‌ گه‌ل ئه‌وه‌شدا هاوشانی میژوو په‌ر له‌ هه‌لۆیستی جوامی‌رانه‌ی نه‌ته‌وه‌یه‌ی. بۆ نموونه‌، داستانی «قه‌لای دم دم» ئه‌گه‌ر وه‌کو رۆمان تۆمارنه‌کرایه‌، ئیستا خاوه‌نی داستانیکی وه‌ها نه‌بووین و میژووش ته‌نها رووداوه‌ گه‌وره‌کان ده‌گێریته‌وه‌. شاعیران رۆلێکی گه‌وره‌یان هه‌یه‌ له‌ هه‌یشتنه‌وه‌ و نه‌فه‌وتانی داستانه‌کان و تیاشیدا به‌ده‌ر له‌ هونه‌ره‌که‌ هه‌ولیانداوه‌ به‌رامبه‌ر هه‌موو ناله‌باریه‌ی و ناجۆرییه‌که‌ هه‌لۆیست بنویسن. مه‌به‌ست له‌ هه‌لۆیست، وه‌ستانه‌وه‌ی نووسه‌ره‌. به‌ جۆریک «شاعیر له‌ به‌رامبه‌ر دونیادا ده‌وه‌ستیته‌وه‌. هه‌ی ئه‌وه‌یه‌ ناتوانی به‌وه‌ رازی بێ که‌ هه‌یه» (کۆمه‌لێک نووسه‌ر، ۲۰۰۱: ۹۹). هۆکاری مانه‌وه‌ی کوردیش له‌م خاکه‌دا هه‌لۆیستی رامیاری و کۆمه‌لایه‌تی خۆیه‌تی. ئه‌گینا جوگرافیاکه‌ی په‌ر له‌ جیگه‌ و کانی خویناوی که‌ دوژمنان به‌ ناحه‌ق رشتووین. کامه‌ران موکرییش که‌ رۆله‌ی دوا‌ی جه‌نگی یه‌که‌می جیهانییه‌ و له‌ شاریکی گه‌وره‌ی وه‌ک سلیمانی‌دا گه‌وره‌بووه‌، به‌ره‌مه‌کانی په‌ر له‌ هه‌لۆیستی نه‌ته‌وه‌یه‌ی و سیاسی و به‌ره‌نگاربوونه‌وه‌ی نادادیی کۆمه‌لایه‌تی و ئابووری.

۲-۱-۱- هه‌لۆیستی ئه‌ده‌بی لای کامه‌ران موکری

کامه‌ران موکری هه‌موو ژبانی له‌ شاریکدا به‌سه‌ربردوووه‌ که‌ به‌ درێژایی میژووی سه‌ده‌ی بیسته‌م بۆ به‌ر په‌رچه‌دانه‌وه‌ و خۆپیشاندان به‌رامبه‌ر فه‌رمانه‌ه‌وای سته‌مکار له‌ ریزی پێشه‌وه‌ی شاره‌کانی تر بووه‌. شاعیر ئه‌ده‌ب به‌ په‌یوه‌ستداری راسته‌وخۆ ده‌زانیت به‌ ژبانی خه‌لکییه‌وه‌ و ده‌لێت: «ئه‌و نووسینه‌ی له‌ ئایدۆلۆجیا یه‌که‌وه‌ هه‌لنه‌قولاییت وشکه‌، بێسوده‌. نووسین رابواردن نییه‌، ده‌برینی بیروباوه‌ر و هه‌سته‌ به‌ ئازار و ئاواته‌وه» (ئاگرین، ۲۰۱۳: ۴۱). مه‌به‌ست له‌ ئایدۆلۆجیا لای کامه‌ران موکری پشتیوانیه‌ی خه‌لکی چه‌وساوه‌یه‌. هه‌ر بۆیه‌ له‌ دیوانه‌که‌یدا به‌ ریزه‌وه‌ باس له‌ شۆرشگێرانی دنیا

^۱ بۆ زانیاری زیاتر له‌ سه‌ر ژبانی شاعیر برونه‌ هه‌ر یه‌که‌ له‌ (فرشادمه‌ر، ۱۳۸۹: ۳۰۱-۳۰۲) و (پوره‌ه‌اشمی، ۱۳۸۹: ۶۸-۷۰).

ده کات و ده لیت خۆزگه له ولاته که ی خۆمدا (کوردستان) په یکه بۆ ئه و خه لکه ئازادپه خواز و شۆرشگێرانه دروست بکرایه. هه وینی شیعیی لای کامهران موکریی به زۆری ژبانی راسته قینه ی گه له که یه تی. واته ئه ده ب لای کامهران مولته زه مه (په یوه ستداره) به ژبانی خه لکه وه. «کامهران باوه ری وایه هۆنراوه فکریه. ناکریت هۆنراوه بکریت به قوربانی سه روا. به لام ده کریت سه روا لاسنگ بکریت بۆ بیریکی به هیز» (حسن البصیر، ۱۹۶۰: ۳۹). هه لویست لای کامهران جا ده باره ی هه ر بابه ت و دیارده یه ک بیت ئامانج لئی جوانتر کردنی سیمای ژبان و دادگه ربی و نووی بوونه وه ی ژبان به وه شیوازه ی که شاعیر له هۆنراوه کانیدا پیشانمان ده دات. له م سۆنگه یه وه به پشت به ستن به شیعه کانی له به شه کانی دواتردا باس له هه لویستی شاعیر ده که ین ده باره ی دیارده سیاسی و کۆمه لایه تی و ئاینیه کانی قۆناغه که ی.

۲-۲- هه لویست له ئه ده بی فارسیدا

هه لویستی ئه ده بی یان به واتایه کی تر ئه ده بی نارازی و ره خه گرانه به و جۆره له به ره مه می ئه ده بی ده گو تریت که هه لگری رۆحیه تیکی ره خه گرانه به له به رامبه ر دۆخی ناله باری کۆمه لگا له هه موو رووه کانه وه. ئه ده بی فارسیش وه ک هه ر ئه ده بیاتیکی تر بیه ش نییه له م جۆره ئه ده به. چونکه شاعیرانی ئیران-زه مین هه میشه دژ به نه هه مه تی و ناله بارییه کانی ناو کۆمه لگا وه ستانه ته وه و خۆیان به به شیک له ئازار و مه ینه تییه کانی گه له که یان زانیوه و گه له که یان له ناخۆشی و ناله باری و نه هه مه تیدا به ته نها به جی نه هیشته وه. له م رووه وه به شیک زۆری ئه ده بیاتی فارسی بۆ ئه م بابه ته ته رخان کراوه و ده توانریت بگو تریت ئه م جۆره ئه ده بیاته میژویه کی دیرینه ی هه یه و له پایه سه ره کییه کانی شاعر و په خشان فارسی داده نریت. «پیشه نگی ئه ده بی ره خه گرانه له شیعه ردا ده گه رپته وه بۆ سه ده کانی سییه م تا پینجه می کۆچی و به دیار بکراوی بۆ هه ریبه که له ناسر خه سه ره و سنائی. دوا ی ئه و شاعیرانه ش هه ر یه ک له نیزامی گه نه جه ویی، خاقانی، خه بیام نه یشابوری، سه عدی، خواجووی کرمانی، حافز، جامی، سائیب و به هار تا رۆژگاری ئه مروش، زۆربه ی شاعیران به چاکه کانیا ن گوتوه چاک و خراپه کانیشیا ن ره ت کردووه ته وه و دژ به هه ر جۆره ناشرینی و ناراستی و نادادپه ره ربی و زولم و سته م و نایه کسانیه ک وه ستانه ته وه و هه لویستی جیددییا ن هه بووه» (پشت دار، ۱۹۸۹: ۱).

۲-۲-۱- هه لویستی ئه ده بی لای فره وخی یه زدی

فره وخی یه زدی وه ک شاعیریکی سه رده می مه شرووته، له ژیر کاریگه ربی شۆرش مه شرووته دا ئه ندیشه و فکریه کانی خۆی ده برپوه و له به رامبه ر هه موو زولم و نادادپه ره ربی و نایه کسانیه کانی کۆمه لگادا هه لویستی تاییه تی خۆی هه بووه و هه میشه ئه ندیشه کانی خۆی له چوارچیه ی غه زه ل و چوارینه و دیوانه شیعییه که یدا خسته وه ته به رباس. بۆیه ده توانین بلین شیعی فره وخی یه زدی ئاوینه ی هه موو غه م و هه میکی وردی شاعیر بووه و ئه وه ی له شیعه کانیدا هاتوه، کاریگه ربی قولیا ن له سه ر ژبانی شاعیر به جی هیشته وه. ئینجا خراونه ته قالبی ئه ده بییه وه. زۆریک له شیعه کانی فره وخی که له رۆژنامه ی طوفان دا بلاو کراوه ته وه، هه لگری بیرى ره خه گرانه بووه. «ئه و له سه ره وه ی لاپه ره ی یه که می ئه م رۆژنامه یه دا چوارینه کانی خۆی که له توندترین ره خه سیاسی و

کۆمه‌لایه‌تییه‌کانی پێک‌هاتبوون، بڵاوده‌کرده‌وه. ته‌نانه‌ت له‌ شیعره‌ لی‌ریکی و عاشقانییه‌کانیشیدا به‌ سووده‌رگرتن له‌ جوانترین وینه‌ی هونه‌ری بارودۆخی ئالۆزی کۆمه‌لگای ده‌خسته‌ ژێر نه‌شته‌ری ره‌خه‌ و گازنده‌وه» (مدرس زاده و دیگران، ۱۳۹۲: ۷). بۆیه‌ به‌ له‌به‌رچا‌و‌گرتنی ئه‌و تایبه‌تمه‌ندییه‌ی شاعیر که‌ به‌ شاعیریکی ره‌خه‌گر و نارازی سه‌رده‌می خۆی داده‌نریت، تیشک ده‌خه‌ینه‌سه‌ر چه‌ند نمونه‌یه‌کی شیعری شاعیر که‌ تایبه‌تن به‌ ره‌خه‌گرتن و هه‌لۆیست وه‌رگرتن به‌رامبه‌ر به‌ ناله‌باریی کۆمه‌لگای ئێرانی له‌ رووی سیاسی و کۆمه‌لایه‌تی و ئاینیه‌وه.

۲-۳- بنه‌ماکانی ئه‌ندیشه‌ی هه‌لۆیستی ئه‌ده‌بی لای هه‌ردوو شاعیر

هاوشیوه‌ی زۆریکی له‌ شاعیران و نووسه‌رانی تر، ناوه‌رۆکی سیاسی و کۆمه‌لایه‌تی و ئاینی له‌ پایه‌ سه‌ره‌کییه‌کانی شیعری هه‌ردوو شاعیر داده‌نریت. بارودۆخی هاوشیوه‌ی ئێران وه‌ک وڵاتی فه‌روخی و کوردستان وه‌ک وڵاتی موکری، وای له‌ هه‌ردوو شاعیر کردوه‌ ببن به‌ فریادپه‌سی میله‌ته‌که‌یان و دژ به‌ نه‌هامه‌تی و ناله‌باریه‌کان بوه‌ستنه‌وه و ری‌نیشاندهری خه‌لکی بن له‌ رووبه‌روو بوونه‌وه‌ی زولم و سه‌تمدا. به‌ واتایه‌کی تر هه‌ردوو شاعیر هونه‌ره‌که‌یان کردوه‌ به‌ که‌ره‌سته‌یه‌ک بۆ ویناکردنی بارودۆخی ئالۆز و ئاشوفته‌ی کۆمه‌لگا‌که‌یان. شیعری ئه‌وان ئاوینه‌ی ره‌نج و ناله‌ و سه‌تم و هاوار و فه‌غانی سه‌رده‌مه‌که‌یان بووه‌. کامه‌ران رۆله‌ی شاریکی یاخی و نه‌یاری وه‌ک سلیمانی بووه‌ و قۆناغه‌که‌شی قۆناگی کۆتاییه‌کانی جه‌نگی یه‌که‌می جیهانی و لیکه‌وته‌کانی بووه‌. فه‌روخی یه‌زدیش له‌ سه‌رده‌میکدا ژیاوه‌ که‌ زولم و سه‌تم و ده‌ست تێوه‌ردانه‌ ده‌ره‌کییه‌کان و خراپی فه‌رمانه‌وایانی ناو‌خۆ و خیانه‌ت و هه‌ژاری و نه‌داری و نایه‌کسانی با‌لی به‌سه‌ر ئێراندا کیشابوو. هه‌ریه‌که‌ له‌م دوو شاعیره‌ به‌ شیوه‌ و قالبی تایبه‌ت به‌خۆیان، ناوه‌رۆک و ئاواز و نه‌غمه‌ی جاویدان و نه‌مریان له‌ پیناو به‌رنگاربوونه‌وه‌ و رووبه‌روو بوونه‌وه‌ی داگیرکه‌ری ده‌ره‌کی و فه‌رمانه‌وای خراپی ناو‌خۆیی هۆنیوه‌ته‌وه‌. ئیستا ئه‌و په‌رسپاره‌ دیته‌پیشه‌وه‌ که‌: چی ئه‌م دوو شاعیره‌ ده‌به‌ستیته‌وه‌ به‌یه‌که‌وه‌؟ به‌ واتایه‌کی تر، خالی هاوبه‌ش و جیاوازی هه‌ردوو شاعیر له‌ باره‌یه‌وه‌ چیه‌؟ له‌م توێژینه‌وه‌یه‌دا به‌ خسته‌نه‌رووی هه‌لۆیست و به‌رنگاربوونه‌وه‌ی هه‌ردوو شاعیر له‌ به‌رامبه‌ر کیشه‌ و دیارده‌ کۆمه‌لایه‌تی و سیاسی و ئاینیه‌کان هه‌ول ده‌ده‌ین وه‌لامی ئه‌و په‌رسیارانه‌ بده‌ینه‌وه‌.

۲-۳-۱- هه‌لۆیسته‌ کۆمه‌لایه‌تییه‌کان

کامه‌ران موکری گه‌وره‌بووی جوگرافیا‌یه‌که‌ به‌ درێژایی میژوو به‌ده‌ست دوا‌که‌وتوویی له‌ زۆریه‌ی لایه‌نه‌کانی ژیا‌نه‌وه‌ نالاندوویه‌تی. شاعیرش له‌ ئه‌نجامی دنیایی خۆی بۆ ده‌ورووبه‌ر ئه‌و وینانه‌ ده‌گوازیته‌وه‌ بۆ ناو ده‌قه‌ شیعرییه‌کانی. شاعر لای کامه‌ران وه‌زیفه‌ی هه‌یه‌ له‌ هۆشیار کردنه‌وه‌ی کۆمه‌لدا و دیدی پێچه‌وانه‌ی کلاسیکی و رۆمانسی هه‌بووه‌ بۆ ژبان. دیدیک که‌ ده‌لی ئه‌ده‌ب جیهانیک و واقعی حال له‌ جیهانیک تێدا ده‌بینیته‌وه‌. شاعیر له‌ شیعره‌کانیدا ره‌خه‌ و هه‌لۆیستی بۆ زۆریک له‌ ده‌رده‌ کۆمه‌لایه‌تییه‌کان هه‌بووه‌ و به‌ توندی به‌رنگاریان بووه‌ته‌وه‌. فه‌روخی شاعیریش وه‌ک هه‌ر شاعیریکی تری قۆناغه‌که‌ی له‌ ژێر کاریگه‌ری بارودۆخی کۆمه‌لایه‌تی ئه‌و سه‌رده‌می ئێران و لیکه‌وته‌کانی شوێنی مه‌شروه‌دا هه‌ولی داوه‌ کیشه‌ و ئالۆزی و قه‌یرانه‌ کۆمه‌لایه‌تییه‌کان به‌ وشه‌ و ده‌سته‌واژه‌ی ئه‌ده‌بی و به‌ هه‌ستیکه‌ی قو‌لی شاعیرانه‌وه‌ به‌یان بکات. له‌م پیناوه‌دا هه‌ول ده‌دات

تهنانهت کیشه قووله کانی وه ک جیاوازی چینایه تی و نادادی کومه لایه تی و هه ژاری و نه داری و نایه کسانی به هوشیار کردنه وهی کومه لگا و وروژاندنی مرۆقدۆستی و پایه گرنه گه خلاقیه کان چاره سهر بکات. بۆیه زۆرتین جار چه مک گه لی وه کو ئازادی و نادادپهروهاری و سته مکاری و کریکاری خاوه نکار و خیانهت و زولم و دوورووی و ئاشتیخوازی و هه ژاری و تۆله و جهنگ و یه کریزی و یه کسانی و هوشیاری و یاسا و پاره و خو په رستی و چه ندین چه مکی تری تایهت به کومه لگای ئیرانی له شیعه کانیدا ده بینریت و بهرام بهر زۆربه ی کیشه کومه لایه تییه کان، هه لۆیستی نواندوه.

۲-۳-۱-۱- هه لۆیست وه گرتن دژ به جیاوازی چینایه تی و نه بوونی دادپهروهاری کومه لایه تی کاتیک شاعیر یان هه ر که سیک خاوه ن ویزدان جیاوازییه ک ده بینیت له نیوان چینه جیاوازه کانی کومه لگادا، دیته ده نگ و داوای یه کسانی و دادپهروهاری ده کات. کامه رانیش وه کوو شاعیریکی به هه لۆیست به شیکی زۆری شیعه کانی ته رخان کردوه بۆ ئه م بابه ته و هه ولی داوه دژ به نایه کسانیه کان بوه ستیته وه و له گه لیشدا خه لکی هوشیار بکاته وه. به واتایه کی تر کامه ران شیعر ده کاته چه کی دهستی، دژ به وه ده سه لات و بیر کردنه وه ناچۆرانه و تا راده یه ک خۆی یه کلا کردوه ته وه و خۆی به هاوژان و هاوچینی هه ژاران ده زانیت و ده لیت:

نامه وی هه رگیز من ده وله مند بم —

وه کوو ئه وان هه رسوا و به په ند بم —

چونکه به ته نیا رهنجی هه ژاره

ئهبی به زیر و سامان و پاره

(کامه ران: ۲۸۸)

شاعیر به شیعه کانی لایه نگری و پشتیوانی خۆی بۆ چینی هه ژاران ده رده بریت و به سه رچاوه و هه وینی شیعی خۆی دایانده نیت و ده لیت:

لای من ئهبی هۆنراوه بۆ چینی هه ژاران بی

دهنگی پاله و رهنجیه ران و جوتیار بی

چونک ئهبی خوین بی، ئهبی نه بهرد و جهنگ بی

نهک به ته نیا هه ر وشه ی رهنگا وه نگ بی

(کامه ران: ۳۳۷)

کامه ران به شیوه یه ک دژ به نادادی و جیهانی سه رمایه داری و که سی سه رمایه داره. وه ک سه رچاوه ی هاتنه ئارای جیاوازییه کانیان ده زانیت و ده گاته ئاستی ره گه ز په رستی و به دز و خراپه کار ناویانده بات و ده لیت:

ئهوی له سامان نزیک بیته وه

په وشتی به رزی بیرته چیته وه

(کامه ران: ۲۸۱)

ئهم بیره له شیعریکی تریدا توند ده‌بیته‌وه. کاتیک ده‌لێت:

کێ ئه‌مرۆ دزه لای ئیمه پیاوه

کیش پیاوه ، ره‌نجی به‌ بادراوه
(کامهران: ۲۸۳)

کامهرانی شاعیر له روانگهی پشتیوانی له کهسانی هه‌ژار و بی‌ده‌سه‌لات، په‌رده له‌سه‌ر دیارده‌یه‌کی قیزه‌ونی چینی سه‌رمایه‌دار و ده‌ره‌به‌گ هه‌لده‌مالێت و به‌ توندی سه‌رکۆنه‌ی ده‌کات. ئه‌ویش دیارده‌ی به‌زۆر ژن له پیاو سه‌ندنه‌وه و له خۆ ماره‌کردن یان له کهسانی نزیک له‌خۆیان ماره‌کردنه. بۆ نمونه، له هه‌نراوه‌ی «بوکی لادی» دا دژ به‌و فی‌ل و ده‌ست‌دریژییه‌ ده‌وه‌ستیته‌وه و ده‌لێت:

دوای فرمیسکی درۆ رشتن

به‌لێنی تاوانبار کوشتن

ژنی جوتیاری ماره‌کرد

خوینی تازه‌ پشکتووی برد
(کامهران: ۵۸)

شاعیر له‌م دوو دێره‌ هه‌نراوه‌یه‌دا باس له به‌زۆر سه‌ندنه‌وه‌ی ژن له هه‌ژار و ماره‌برینی بۆ کوری کوێخا ده‌کات. ته‌نانه‌ت به‌وه‌وه‌ نه‌وه‌ستاوان و کوشتنی تازه‌ زاواش ده‌خاته‌روو، بۆ ئه‌وه‌ی به‌ بوکی تازه‌ ئاشنا نه‌بیت. بۆیه‌ شاعیر به‌ توندی دژی وه‌ستاوه‌ته‌وه.

بارودۆخی ئێران له‌سه‌رده‌می قاجاردا زۆر ناله‌بار و قه‌یراناوی بوو و زۆربه‌ی خه‌لکیش گرفتاری ئه‌و قه‌یرانه‌ ببوون. شاعیرانی‌ش به‌ رێژه‌ی جیاواز گیرۆده‌ی ئه‌و کیشانه‌ بوون. «فه‌روخی یه‌زدی به‌هۆی کاریگه‌ری ئه‌و که‌مه‌رامه‌تی و هه‌ژارییه‌وه‌ ده‌براوایی زۆری له‌ شیعره‌کانیدا به‌ کاره‌یناوه‌ و هه‌مووی ده‌رخه‌ر و ره‌نگدانه‌وه‌ی ئه‌و بارودۆخه‌ن. له‌وانه‌: په‌یکه‌ری رووتی کرێکار، پپی خاوس، نانی کرێکار، ده‌هقانی لاواز، سه‌رده‌می بی‌مالی...» (حسن زاده میرعلی و دیگران، ۱۳۹۴: ۲۱). ئه‌م نمونه‌ی خواره‌وه‌ش مشتیکه‌ له‌ خه‌رواریک ده‌بارهی هه‌ژاری و که‌مه‌ستی. وه‌ک له‌م شیعره‌دا ده‌لێت:

از جنس فقیرانم و با این غم بسیار

دل شاد از آنم که غنی زاده نبودم
(فه‌روخی: ۳۲)

ما خیل گدایان که زر و سیم نداریم

چون سیم نداریم ز کس بیم نداریم
(فه‌روخی: ۵۵)

فه‌روخی شاعیر وه‌ک رۆله‌ی قوناغیکی ناله‌بار له‌ رووی دادپه‌روه‌ری کۆمه‌لایه‌تی و نایه‌کسانیه‌وه‌ دژ به‌ ناهه‌قی و نایه‌کسانی کۆمه‌لگا ده‌نگ هه‌لده‌به‌ریت و به‌ زمانی شیعیر خه‌لکی

هۆشیار ده کاتهوه و په خنه‌ی توند له فساد و جیاوازی چینایه‌تیی و نه‌بوونی دادپه‌روه‌ریی ده‌گریت و له و باوه‌ره‌دایه ده‌لای جیاوازیی چینایه‌تیی هیچ کاتیک ئارامی کۆمه‌لایه‌تی به‌دی‌ناهییت:

تا مگر عدل و تساوی در بشر مجری شود

انقلابی سخت در دنیا بپا باید نمود

(فه‌روخی: ۴۶)

شاعیر هه‌ولی رزگارکردنی چینی هه‌ژاران و که‌مده‌رامه‌تان ده‌دات له ده‌ست چینی سه‌رمایه‌دار و زۆر به‌توندی دژ به سه‌رمایه و سه‌رمایه‌دار ده‌وه‌ستیت‌ه‌وه و له‌م هۆنراوه‌یدا چه‌مکه‌کانی «ئه‌رک» و «ماف» ده‌کاته‌ بناغه‌ی ئه‌ندپشه‌ی خۆی و له‌گه‌ل زیادکردنی مافی کریکار و جی‌به‌جی‌کردنی دادپه‌روه‌ریی، کاتیک ده‌لیت:

در صف حزب فقیران اغنیا کردند جای

این دو صف را کاملا از هم جدا باید نمود

(فه‌روخی: ۱۳۹)

هه‌ر ده‌باره‌ی کریی کریکار و خواردنی مافی کریکاردا هه‌لویست وه‌رده‌گریت و ده‌لیت:

مزد کار کارگر را دولت ما می‌کند

صرف جیب هرزه‌ها، ولگردها، بیکارها

(فه‌روخی: ۸۴)

هه‌میشه‌یه‌کیک له‌نیگه‌رانیه‌کانی فه‌روخی نه‌بوونی دادپه‌روه‌ریی کۆمه‌لایه‌تی و به‌کسانی نیوان هه‌ژار و ده‌وله‌مه‌نده (نیازی و مطیعی مهر، ۱۳۹۳: ۸) و له‌یه‌کیک له‌غه‌زه‌له‌کانیدا ده‌لیت:

توده را با جنگی صنفی آشنا باید نمود

کشمکش را بر سر فقر و غنا باید نمود

(فه‌روخی: ۱۳۹)

۲-۱-۳-۲- هه‌لویست وه‌رگرتن به‌رامبه‌ر زۆلم و سته‌مکاری

په‌ت‌کردنه‌وه‌ی سته‌مکاری لای شاعیران به‌گشتی و کامه‌ران موکری به‌تایبه‌تی له‌ژیانی رۆژانه و له‌ده‌قه‌شعیرییه‌کانیدا به‌روونی دیاره. چونکه کامه‌ران به‌دریژایی ژیانی دوانده‌ر (خه‌تیب‌ی زۆریک له‌خۆپیشاندانه‌کانی رۆژگاری خۆی بووه و ئه‌مه‌ش له‌به‌ره‌مه‌کانیدا به‌چهند شیوه‌یه‌ک په‌نگی داوه‌ته‌وه:

هه‌ور بومایه‌نمی بارانم

ده‌غلی زۆرداری نه‌ئه‌گه‌رته‌وه

ئاسمان بومایه‌ئه‌ستیره‌کانم

ورشه‌ی له‌قه‌لای زۆلمی نه‌ئه‌دا

(کامه‌ران: ۲۸۳)

له‌م هه‌نراوه‌یه‌که هه‌موو جو‌ره‌ سته‌میک رته‌ ده‌ کاته‌وه و که‌ره‌سته‌ گه‌وره‌ کانی سروشتی هه‌یناوه‌ته‌ ناو ده‌قه‌ که‌یه‌وه. که‌ ئه‌مه‌ش جو‌ریک له‌ یه‌ کلا‌یی و دل‌نیا‌یی شاعیره‌ بو‌ ئه‌و رته‌ کردنه‌وه‌یه. فه‌روخی یه‌زدیش هاوشیوه‌ی کامه‌ران موکری هه‌میشه‌ دژ به‌ زو‌لم و سته‌م وه‌ستاوه‌ته‌وه. «شیعری فه‌روخی ئاوینه‌ی هه‌موو هه‌لکشان و داکشانی راپه‌رین و هاواری میلیله‌ته‌ به‌رامبه‌ر زالم‌ان. شیعه‌ر کانی له‌ پال هه‌ستیکی قولی نائومی‌دی هه‌میشه‌ قبول‌نه‌ کردن و رته‌ کردنه‌وه‌ی زالم‌ تییدا په‌نگیداوه‌ته‌وه» (نیازی و مطیعی مه‌ر، ۱۳۹۳: ۷). له‌م غه‌زه‌ له‌دا شاعیره‌ باس له‌ زو‌لم و زو‌ری زالم‌ان ده‌ کات و ده‌ لیت:

این ستمکاران که می خواهند سلطانی کنند
عالمی را کشته تا یکدم هوسرانی کنند
آنچه باقی مانده از دربار چنگیز و نرون
بار بار آورده و سر بار ایرانی کنند
جشن و ماتم پیش ما باشند یک، چون بره‌ را
روزگار جشن و ماتم هر دو قربانی کنند
(فه‌روخی: ۱۱۸)

فه‌روخی هه‌میشه‌ سته‌م و زو‌لمی به‌ ریگر له‌ ئازادی زانیوه‌ و دژ به‌ زالم‌ وه‌ستاوه‌ته‌وه. ته‌نانه‌ت ئه‌ گه‌ر گیانیشی له‌و پیناوه‌دا به‌خشیبیت. وه‌ ک ده‌ لیت:

آن زمان که بنهادم سر به پای آزادی
دست خود زجان شستم از برای آزادی
تا مگر به دست آرم دامن وصالش را
می دوم به پای سر در ققای آزادی
(فه‌روخی: ۱۷۶)

فه‌روخی شاعیره‌ ته‌نهما به‌ دژایه‌تی کردنی زالم‌ان و سته‌مکاران نه‌وه‌ستاوه‌ته‌وه، به‌ لکو هه‌ولی داوه‌ خه‌لکی هه‌وشیار بکاته‌وه و داوای به‌ره‌نگاری ئه‌و حاله‌ته‌ نه‌خوازراوانه‌یان لی‌ده‌کات و هیمه‌تی پیاوانه‌ و هه‌وشیاری میلیله‌ت به‌ ته‌نهما هه‌وکاری ته‌سلیم نه‌بوون به‌ سته‌مکاران داده‌نیت، کاتیک ده‌ لیت:

پیش روز و زر غالب همه تسلیم شدند
آنکه تسلیم نشد همت مردانه ماست
(فه‌روخی: ۱۱۸)

۲-۱-۳- هه‌لۆیست وه‌رگرتن به‌رامبه‌ر بیده‌نگی کومه‌لگا

کومه‌لگا و تاکه‌ کانی هه‌میشه‌ رۆلکی به‌رچاویان هه‌بووه‌ له‌ دیاری کردنی چاره‌نووسی و لات و حکومه‌تدا. هه‌روه‌ کو چۆن هه‌وشیاری و هه‌لۆیست وه‌رگرتن به‌رامبه‌ر نادادی و خراپه‌ کارییه‌ کان رۆلی هه‌یه‌ له‌ به‌ره‌و پیش بردنی کومه‌لگادا، ئاوه‌اش بیده‌نگی و گوئی نه‌دانی کومه‌لگا زیانیکی زو‌ری هه‌یه‌ له‌سه‌ر به‌ره‌و خراپ رۆیشتنی ده‌سه‌لات داران و فه‌رمانه‌وایان، نووسه‌ر و شاعیره‌نیش وه‌ک به‌شیکی کاریگه‌ری کومه‌لگا و وه‌ کوو چاوی کومه‌لگا رووداو و وینه‌ کان به‌ شیوازیکی تر ده‌بینن و له‌ به‌ره‌مه‌ کانیاندا ئاوینه‌ی بیر و غه‌می خو‌یان ده‌ که‌ن. چونکه‌ وه‌ستاوه‌ دژ به‌ نه‌بوونی دادپه‌روه‌ری

به‌شیکه له ئیلتزنامه مرۆفانه‌که‌ی شاعیر، رەت‌کردنەوه و دژە هە‌لۆیست پە‌یوهندیی بە ئاستی هۆشیاریی کۆمە‌ڵ و شاعیر (وه‌ک تاک) هوه هه‌یه. بۆیه هۆشیار‌کردنەوه‌ی کۆمە‌ڵگا و به‌ ناگاهینانەوه‌ی، یه‌کیکه له پە‌یامه سه‌ره‌کیه‌کانی شیعی شاعیران. پشتیوانیی کردنی ده‌سه‌لات‌داران و که‌سانی سه‌رمایه‌دار و خاوه‌ن پۆست و پاره‌ بۆ‌خۆی جو‌ریکه له بی‌ه‌لۆیستی کۆمە‌ڵگا و سه‌ره‌نجام ناهاوسه‌نگیی و نادادپه‌روه‌ریی به‌دوای خۆیدا ده‌هینیت. بۆیه شاعیران نه‌ک هه‌ر دژ به بی‌ده‌نگیی کۆمە‌ڵگان، دژ به‌و که‌سانه‌ش ده‌وه‌ستنه‌وه که هه‌میشه له ده‌ورووبه‌ری که‌سانی ده‌سه‌لات‌دارن و بنه‌مای رێزگرتنیان له‌سه‌ر بوون و نه‌بوونی سه‌روه‌ت و سامانه. له‌م باره‌یه‌شه‌وه کامه‌ران موکریی دژ به‌و دیارده‌یه ده‌وه‌ستیته‌وه و ده‌لیت:

لای ئیمه به‌رزی هه‌ر به‌سامانه

نه‌بوونی سوکی و نزمیی تاوانه

کێ ده‌وله‌مه‌ند بوو ده‌لین بوو به‌پیاو

وه‌کوو پیاو نه‌بن ئەم هه‌زارانه

(کامه‌ران: ۲۹۵)

له‌م هۆنراوه‌یه‌دا شاعیر ره‌خنه له بی‌ه‌لۆیستی و تیروانینی خراپی کۆمە‌ڵگا ده‌گریت که ریزی بی‌بنه‌ما له ده‌وله‌مه‌ند ده‌گرن و سوک سه‌یری هه‌زاران ده‌کەن. له‌ کۆتاییدا ده‌لیت ئەمه هۆکاری لاوازی و ناپیاییی هه‌زار خۆیه‌تی که به‌ که‌م سه‌یری خۆی ده‌کات و گه‌وره سه‌یری ده‌وله‌مه‌ند ده‌کات. بی‌گومان کاتیکی تاکیکی ئاسایی کۆمە‌ڵگا له ئاست که‌م و کورپیه‌کان بی‌ده‌نگی هه‌له‌ده‌بژێرت، زیانه‌کانی له سنووریکی ته‌سک‌تردا ده‌بیت به‌ به‌راورد به بی‌ده‌نگی رۆشنییران و نووسه‌ران. بۆیه کامه‌رانی شاعیر دژ به‌ هاویری شاعیره‌ نزیکه‌کانی هه‌لۆیست و هه‌ر ده‌گریت و ره‌وشتی هه‌له‌په‌رستانه‌یان رەت ده‌کاته‌وه و پیتی وایه وه‌ک ئەو خۆیان بۆ خۆشه‌ویستی و خزمه‌تی نیشتیمان ته‌رخان ناکەن. له‌م سۆنگه‌یه‌وه ده‌لیت:

هاویری‌کانم وه‌ک من شه‌یدای خاکی ولات نین

سوته‌مه‌نی و کلپه و گری رینگه‌ی خه‌بات نین

هاویری‌کانم هه‌ر به‌ده‌م هه‌ن... شه‌یدای سامان

ده‌می درۆزن زه‌بری ده‌ست و بازوی تاوان

(کامه‌ران: ۱۹)

له بی‌ده‌نگی و بی‌ه‌لۆیستی خراپتر و ترسناکتر، دیارده‌ی به‌رژه‌وه‌ندی‌خوازی و مه‌رامی کاسه‌لیسیی خه‌لک به‌ گشتی و نووسه‌ر و شاعیران به‌ تاییه‌تیه. بۆیه شاعیر له هۆنراوه‌یه‌ کدا به‌ ناوی «ئەم ئاده‌میزاده» ره‌خنه له‌و که‌سانه ده‌گریت که کاسه‌لیسی بۆ خه‌لکی به‌ ده‌سه‌لات و ده‌وله‌مه‌ند ده‌کەن و به‌ کاریکی ناشیرین و ناپه‌سه‌ند وه‌سفی ده‌کات:

ئەم نزمییه تاکه‌ی سه‌پانی هه‌زار

گه‌مزه‌ نه‌بی ئاوا ناکه‌ی بۆ زۆردار

هه‌ر بۆ نه‌ختی نان و چیشتی به‌رماوه

ده‌ستی سوکیت له‌سه‌ر که‌مه‌رت داناهه
(کامه‌ران: ۳۲۹)

فه‌روخی یه‌زدی-یش هاوشیوه‌ی کامه‌ران موکری هه‌میشه هه‌ولی داوه به‌هۆشیارکردنه‌وه‌ی کۆمه‌لگا
دژ به‌ نادادی و خراپه‌کارییه‌کان هانی خه‌لکی بدات بۆ هه‌لۆیست وه‌رگرتن دژ به‌ کاربه‌ده‌ستانی
ئێران و نه‌یارانی ئێران. له‌م رووه‌وه به‌رامبه‌ر بیئاگایی و خه‌وی قوولی کۆمه‌لگا دیته‌ده‌نگ و ده‌لیت:

هه‌ر خویش چو نقش در و دیوار نشد

از نقشه‌ی بیگانه خبردار نشد

یک عمر برای این ملت خواب آلوده

فریاد و فغان زدیم و بیدار نشد
(فه‌روخی: ۲۴۴)

شاعیر له‌هۆنراوه‌یه‌کی ترده‌ره‌خه‌نه‌ له‌ خه‌لک ده‌گریت، که‌ چۆن سه‌رباری نه‌بوونی ئازادی و
سه‌ربه‌ستی، شاد و دلخۆشن و ده‌لیت:

خوار و زار و بی کس و بی خانمان و دربدر

با وجود این همه غم، شاد و خرسندیم ما
(فه‌روخی: ۸۰)

هاوشیوه‌ی کامه‌ران موکری، فه‌روخی یه‌زدی-یش رووی ده‌می له‌ خاوه‌ن قه‌له‌م و نووسه‌ران ده‌کات
و له‌ ئاست بی‌ده‌نگی و بی‌هه‌لۆیستییه‌کان ره‌خه‌نه‌بارانیان ده‌کات و ده‌لیت:

مرا بارد از دیگران اشک خونی

بر احوال ایران و حال کنونی

غریقیم— سراپای در آب و آتش

ز آه درونی ز اشک برونی

زبان آوران وطن را چه آمد

که لب بسته خو کرده به این زبونی

چه شد ملتی را که یزدان ز قدرت

همی داد بر اهل عالم فزونی
(فه‌روخی: ۱۹۴)

فه‌روخی شاعیر بۆخۆی هه‌میشه که‌سیکی ئازاد و سه‌ربه‌ست بووه و له‌ شیعه‌ره‌کانیشیدا دژی هه‌ر
که‌سیک بووه که‌ له‌ پیناو به‌رژه‌وه‌ندی که‌مدا وازی له‌ که‌سایه‌تی و ناوبانگ و پینگه‌ی کۆمه‌لایه‌تی
خۆی به‌پینیت. وه‌ک ده‌گوتریت «فه‌روخی هیچ کاتیک وه‌ک مندالیک نه‌بووه له‌ پیناو
به‌ده‌ست هینانی ئه‌وه‌ی ده‌یه‌وێت گریه و زاری بکات. هه‌روه‌ها وه‌کو پیریکی په‌ککه‌وته‌ش نه‌بووه بۆ
به‌ده‌ست هینانی پنیوستیه‌کانی جگه‌ له‌ چاپلوسی و کاسه‌لیسی و ماستاوکردن هیچی له‌ده‌ست
نه‌یه‌ت» (صافی، ۱۳۸۱: ۱۰). له‌م رووه‌وه هه‌میشه به‌ قه‌له‌مه‌که‌ی دژ به‌و جوړه‌ که‌سانه‌وه
وه‌ستاوه‌توه و شانازی به‌ سه‌ربه‌ست بوونی خۆیه‌وه کردووه:

فرخی بهر دو نان، در پیش دونان هیچوقت

چاپلوس و آستان بوس و تملق گو مباح
(فهرخی: ۱۵۹)

پیش دشمن سپر افکندن من هست محال

در ره دوست گر آماجگه تیر شوم
چون نخواهم کج و خونریز چو شمشیر شوم
(فهرخی: ۱۶۸)

جوهرم هست و برش دارم و مانم به غلاف

۲-۳-۲- هه‌لۆیسته سیاسیه کان

شاعیران وهک زمانحالی میللت، هه‌ول ده‌دهن به خستنه‌رووی کهم وکۆرییه‌کانی ولات و حکومه‌ته‌که‌پان و ره‌خنه‌گرتن له کاربه‌دهسته خراپه‌کانی حکومت و هه‌لۆیست وه‌رگرتن به‌رامبه‌ریان، له لایه‌که‌وه ریگری بکه‌ن له و زولم و سته‌مه‌ی که ده‌ره‌ق به گه‌له‌که‌پان ئه‌نجامی ده‌دهن، له لایه‌کی تریشه‌وه له هه‌ول دان خه‌لکی هۆشیار بکه‌نه‌وه و چیدی زولم و زۆرداری قبول نه‌که‌ن. به‌و پێیه‌ی کات و جوگرافیای ژبانی کامهران سه‌رچاوه‌ی زۆریک له به‌ره‌مه‌کانیته‌ی، بۆیه ره‌خنه و ره‌ت کردنه‌وه‌ی رامیاری لای کامهران به مه‌به‌ستی هۆشیاری گشتیه‌ی بۆ ئه‌وه‌ی ده‌وروبه‌ر (خوینهر) ئاشنابن به ماف و زانیی نادادی و سته‌مکاری فه‌رمانبه‌ران. «ئه‌گه‌ر ئارامی سیاسی له واقعی تاک و کۆمه‌لدا ون بوو، یاخود ده‌سته‌به‌ر نه‌بووبیت، ئه‌وا تاک له وه‌ها حاله‌تیکدا تووشی دل‌ه‌راوکی ده‌بی» (عیزه‌ددین، ۲۰۱۵: ۴۵). دۆخی ئه‌وکاتی شاریش پێویستی به هۆنراوه‌ی مولته‌زم و ناگرینی وه‌ک هۆنراوه‌کانی ئه‌و هه‌بووه. بۆیه له‌م روانگه‌یه‌وه بۆ چه‌ندین بابته و له چه‌ندین شوین کاتی جیاوازا هه‌لۆیستی نواندوه.

۲-۳-۱- هه‌لۆیست وه‌رگرتن دژ به کاربه‌دهست و به‌رپرسه ناوخۆیه‌کان

هۆنراوه‌کانی کامهران هه‌لقولای خه‌می کۆمه‌لگه‌که‌یه‌تی؛ «به‌کیک له سیماکانی شیعی هاوچه‌رخ کوردی تیکه‌ل بوونیتی له‌گه‌ل غه‌می مروقی کورد» (محمد قادر، ۲۰۱۰: ۷۱). ژان و غه‌میش به‌شیکن له واقعی هه‌ر کۆمه‌لیک. بۆیه شاعیر و بستوبه‌تی ئه‌م ژان و غه‌مانه به شیوه‌ی شیعر و به هه‌لۆیسته‌کانی بخاته‌روو و هه‌ولێ داوه خه‌لکی هۆشیار بکاته‌وه. هه‌ر وه‌ک چۆن له هۆنراوه‌ی «سروودی سه‌رکه‌وتن» دا، که ته‌نها به چه‌ند رۆژیک دوا‌ی شۆرشێ ۱۴ ته‌مووزی سالی ۱۹۵۸ و گۆرینی سیسته‌می فه‌رمانه‌وایی نووسیبویه‌تی. هه‌رچه‌ند هۆنراوه‌که دوور و درێژه، به‌لام له به‌شیکیدا باس له کاربه‌دهست و که‌سانی هه‌له‌په‌رست ده‌کات که پشتیان له‌نه‌وه‌ی خۆیان کردوه و ده‌لیت:

ئه‌ی خائینانی وه‌ته‌ن

ده‌ک هه‌ر خۆتان به خۆتان بن

ره‌وایه به‌م چه‌شنه‌بمرن

ره‌وایه ئاوا په‌ت کران

به‌لی هه‌ق بوو ونج‌کران

(کامهران: ۱۶۰)

کامه‌رانی شاعیر هه‌رچهند که‌متر به‌ راسته‌وخۆبی ناوی که‌سایه‌تییه‌کانی هیناوه و ره‌خنه‌ی لێ‌گرتوون به‌ به‌راورد له‌ گه‌ڵ فه‌روخی یه‌زدی، به‌لام له‌ هۆنراوه‌ی «ئه‌ی شاری سلیمانی» دا باس له‌ کاره‌ درێندانه‌کانی «زه‌عیم سدیق» ده‌کات و نه‌فرت له‌و که‌سایه‌تییه‌ ده‌کات و ده‌لێت:

دوژمنی ئابروو تکاو
 بربری مه‌ردی‌تی شکاو
 له‌ناو شارا به‌بی وچان
 تووی ترس و مه‌رگی ئه‌چان
 (کامه‌ران: ۳۹۰)

کامه‌ران له‌ درێژه‌ی هۆنراوه‌کانیدا هانی خه‌لکی ده‌دات دژ به‌ داگیرکه‌ر و داوای به‌ره‌نگاربوونه‌وه‌یان لێ‌ده‌کات و دژ به‌ سته‌م و کۆیلایه‌تی ده‌وه‌ستیه‌وه‌ و ده‌لێت:

ژین که‌ دیلی بی سه‌روم
 ئیتر بۆچی نه‌بین به‌ گر
 تا خوینمان نه‌رژیه‌ گل
 هه‌رگیز ناگه‌شیه‌وه‌ گول
 (کامه‌ران: ۲۴۲)

فه‌روخی یه‌زدیش وه‌کوو کاره‌کته‌ریکی دیار و خاوه‌ن هه‌لۆیستی گۆره‌پانی سیاسی ئیرانی سه‌رده‌می خۆی، له‌ پال پیشه‌ی په‌رله‌مه‌نتاریی و چالاکی سیاسیدا، به‌ شیعره‌کانی و به‌ ره‌خنه‌گرتن له‌ بارودۆخی ناله‌باری مه‌مله‌که‌ت ویستوووه‌تی ئه‌وه‌ له‌ خه‌لکی بگه‌یه‌نیت که‌ به‌بی ره‌نج و خه‌بات و تیکۆشان، ئازادی و سه‌رفرازی به‌ده‌ست نایه‌ت:

هر لحظه‌ مزن در که‌ در این خانه‌ کسی نیست
 بیهوده‌ مکن ناله‌ که‌ فریادرسی نیست
 شهری که‌ شه‌ و شحنه‌ و شیخه‌ همه‌ مست‌اند
 شاهد شکند شیشه‌ که‌ بیم عسسی نیست
 آزادی اگر می‌طلبی غرقه‌ به‌ خون باش
 کاین گلبن نوخاسته‌ی خار و خسی نیست
 (فه‌روخی: ۹۶)

وه‌ک له‌م هۆنراوه‌یه‌دا دیاره‌ شاعیر به‌ بی‌هیاوییه‌کی زۆره‌وه‌ دژ به‌ کاربه‌ده‌ستان و فه‌رمانه‌واپان ده‌وه‌ستیه‌وه‌ و به‌ سه‌رچاوه‌ی نه‌هامه‌تی و به‌ده‌بته‌تی دایانده‌نیت. فه‌روخی شاعیریش له‌ شیعره‌کانیدا زیاتر له‌وه‌ی رووی ده‌می له‌ داگیرکه‌ری ده‌ره‌کی و ده‌ستی ده‌ره‌کی بیت، رووده‌کاته‌ کاربه‌ده‌ست و به‌رپرسانی ناوخۆبی و به‌ هۆکاری دواکه‌وتووپی کۆمه‌لگا له‌ قه‌له‌میان ده‌دات و ده‌لێت:

بدبختی ما تنها از خارجه‌ نبود
 هر شکوه‌ که‌ ما داریم از داخله‌ باید کرد
 با جامعه‌ مستحفظ در قافله‌ دزدان‌اند
 این رهنان را گرد، از قافله‌ باید کرد
 (فه‌روخی: ۱۱۸)

شاعر له شیعریکی تردا بهرامبهر که مته‌رخه‌می و ناکارامه‌یی کاربه‌ده‌ستان هه‌لوپست وهرده‌گریت و ده‌لایت:

ما از آن خانه خرابیم که معمار دودل

نیست یک لحظه در اندیشه آبادی ما

داد از دست جفای تو که با خیره سری

کرد پامال ستم مدفن اجدادی ما

(فه‌روخی: ۸۰)

فه‌روخی له‌گه‌ل ئه‌وه‌ی بوخۆی ئه‌ندامی په‌رله‌مان بووه، که‌چی به‌کیک له‌کیشه‌کانی کۆمه‌لگای ئیرانی ده‌گه‌رینیتته‌وه‌ بو بوونی ئه‌و ده‌زگایه‌ و په‌خنه‌ له‌ نوپنه‌رانی گه‌ل ده‌گریت و به‌ خاکفروش و ده‌لال له‌ قه‌له‌میان ده‌دات و ده‌لایت:

آن که از آرا خریدن مسند عالی بگیرد

مملکت را می‌فروشد تا که دلالی بگیرد روی

روی کرسی وکالت آن که زد حرف از کسالت

اجرت خمیازه خواهد، حق بی‌حالی بگیرد

(فه‌روخی: ۱۴۰)

له‌ جیگایه‌کی تردا فه‌روخی شاعیر رووی ده‌می ده‌کاته کاربه‌ده‌ستانی ئیران و دژ به‌ ناکوکیی ناوخۆیی هه‌لوپست وهرده‌گریت و داوای په‌گرتن و په‌کریزییان لیده‌کات:

داروی او اتحاد و همت ما هست و بس

لیک این فریاده‌ها را کی بود فریادرس؟

ای هواخواهان ایران، نوبت مردانگی است

پای غیر آمد میان، نی وقت جنگ خانگی است

(فه‌روخی: ۱۸۸)

دوای ئه‌وه‌ی فه‌روخی-یش وه‌کوو زۆریک له‌ شاعیرانی تر له‌ سه‌ره‌تای هاتنه‌سه‌ر حوکمی ره‌زا شا، لایه‌نگریی له‌و کردوو و له‌ شیعه‌ر کانیدا ستایشی کردوو، به‌لام هه‌ر زوو ماهییه‌ت و که‌سایه‌تی کۆماری و ره‌زاشای بو‌ده‌رکه‌وت و دژایه‌تی خۆی بو‌ره‌زا شا و حکومه‌تی کۆماری ده‌ربری:

همه‌گویند چرا دل به‌ستمگر دادی

دادم آن روز به‌او دل که ستم کار نبود

همه‌در پرده‌ز اسرار سخن‌ها گفتند

لیک بی‌پرده‌کسی واقف اسرار نبود

بود اگر جامعه‌بیدار درین دار خراب

جای سردار سپه‌جز به‌سردار نبود

(فه‌روخی: ۱۴۴)

ناوهینانی راسته‌وخۆی که‌سایه‌تی و پیاوانی ده‌وله‌ت و هه‌لوپست وهرگرتن به‌رامبه‌ریان په‌کیکه‌ له‌ تایه‌تمه‌ندییه‌کانی شیعی فه‌روخی و که‌م سه‌رکرده‌ و که‌سایه‌تی سیاسی ئیرانی قۆناغه‌که‌ هه‌بووه‌ دوور بیت له‌ په‌خنه‌ی شاعیر. په‌کیک له‌و که‌سانه‌ی که‌ فه‌روخی به‌ توندی په‌خنه‌ی لی‌گرتوو

«وئوق الدوله» به، له پای ئه‌و ریککه‌وتنه شوومه‌ی که له سالی ۱۹۱۹ ئه‌نجام درا و ویستی ئیران بخاته ژیر رکیفی بیگانه‌کانه‌وه. له‌م باره‌یه‌وه ده‌لێت:

نصرت‌الدوله در فنای وطن

در اروپا کند تلاش ببین

همچو دلال، در فروش وطن

دائمش مشتری تراش ببین

(فه‌روخی: ۱۹۴)

به شیوه‌یه‌کی ته‌نزاویش به‌م شیوه‌یه به‌رامبه‌ر «مشیرالدوله» ده‌دویت:

ای آنکه تو را گفته‌ی ما باور نیست

ور هست ز جبن، قدرت کیفر نیست

با منطق و مدرک بشنو ناله‌ما

گر گوش رئیس الوزرای کر نیست

(فه‌روخی: ۲۱۶)

یه‌کیکی تر له‌و خالانه‌ی که فه‌روخی هم‌میشه‌ دژی وه‌ستاوه‌ته‌وه، زۆر به‌لین دان و گوفتاری زۆر و نه‌بوونی کردار و کار کردنه. له‌م رووه‌وه فه‌روخی پینی وایه‌ مروقی سه‌رکه‌وتوو که‌سیکه کار به‌ گوفتاره‌کانی بکات و ته‌نهما له‌ سنووری قسه‌ کردندا نه‌وه‌ستیت:

شرط خوبی نیست تنها جان من گفتار خوب

خوبی گفتار داری بایدت رفتار خوب

گر ترا تعمیر این ویران عمارت لازم است

باید از بهر مصالح آوری معمار خوب

(فه‌روخی: ۹۰)

ای دوست برای دوست جان باید داد

در راه محبت امتحان باید داد

تنها نبود شرط محبت گفتن

یک مرتبه هم عمل نشان باید داد

(فه‌روخی: ۲۳۰)

۲-۲-۳-۲ هه‌لۆیست وه‌رگرتن به‌رامبه‌ر به‌ ده‌وله‌تانی ده‌ره‌کی

کامهران په‌یوه‌ست به‌ پرۆسه‌ داگیرکاریه‌کانی ولاتانی ده‌ره‌کی و هه‌لگیرساندنی جه‌نگ و مالۆیرانی و نه‌بوونی ئارامی که به‌ سه‌رچاوه‌ی نه‌هامه‌تی و ویرانکاریه‌کان وینای ده‌کات و دیتته‌ده‌نگ و نه‌فهرت له‌ داگیرکاری ده‌کات و ده‌لێت:

تف بیت له شه‌ر

تف له چاره‌ی شه‌رگیری گه‌ر

تف له پاره و زیری گلاو

تف له ئیستعماری به‌دناو

(کامهران: ۳۷۵)

کامهران له جیگایه‌کی تردا به‌رامبه‌ر نه‌یاران ده‌وه‌ستیت‌ه‌وه و دژ به ژێرده‌سته‌یی دیت‌ه‌ده‌نگ باس له کۆل نه‌دان و مل نه‌دانی گه‌لی کورد ده‌کات که پیشینه‌یه‌کی میژوویی هه‌یه و ده‌لێت:

ئه‌وه‌ی میژووی کورد بخوینیت‌ه‌وه

ئه‌لقه‌ی زنجیره‌ی به‌هۆنیت‌ه‌وه

تیئه‌گا هه‌رگیز سه‌ر نانیته‌وه

هیچ هیزیک نییه‌ بیتوینیت‌ه‌وه

ئه‌و چه‌رخه‌ نه‌ما دره‌ختی ره‌گه‌ز

ریشه‌ی ده‌رکیشن هی ئیمه‌ی نه‌به‌ز

(کامهران: ۱۵۸)

یه‌کیک له ئامانجه‌ سه‌ره‌کییه‌کانی هۆنینه‌وه‌ی شیعی سیاسی و نیشتمانی له لایهن فه‌روخی شاعیره‌وه به‌ پله‌ی یه‌که‌م دژایه‌تی کردنی ده‌وله‌ته‌ بیگانه‌کان و به‌ پله‌ی دووهم کردنه‌ ده‌ره‌وه‌ی ئه‌و ده‌وله‌تانه‌یه‌ له ئێران. (واقف زاده، نجفی، ۱۳۹۵: ۱۲). فه‌روخی یه‌زدی دژ به‌ هه‌ر یه‌ک له ده‌وله‌ته‌کانی رووس و به‌ریتانیا و ده‌ست و پیوه‌نده‌ ناوخۆییه‌کانیان دیت‌ه‌ده‌نگ و ده‌لێت:

حالیا کز سلم و تور و انگلیس و روس هست

ایرج ایران سراپا دستگیر و پای بست

به‌ که‌ از راه تمدن ترک بی مه‌ری کنی

در ره‌ مشروطه اقدام منوچه‌ری کنی

(فه‌روخی: ۱۸۶)

فه‌روخی به‌ هۆی ئه‌و هه‌سته‌ به‌هیزه‌ بو نیشتمانی و سه‌ره‌خۆیی خاکه‌که‌ی هه‌ببوو هه‌میشه‌ دژ به‌ داگیرکه‌ران بووه‌ و ده‌سته‌واژه‌ گه‌لێکی وه‌کوو «جزیره‌ آتش خیز» و «لرد طلاپرست»ی بو ئینگلیزه‌کان به‌کاره‌یناوه‌:

هرجا سخن از سیم و زر ناب رود

کی لرد طلاپرست در خواب رود

ای کاش که این جزیره‌ی آتش خیز

خاکش ز نزول باد در آب رود

(فه‌روخی: ۲۳۴)

هه‌رچه‌ند به هۆی ئه‌ندیشه‌ی سۆسیالیستییه‌وه که‌متر دژ به رووسه‌کان بووه، به‌لام هه‌ندی‌جار دژ به ده‌ست تیوه‌ردانی رووسه‌کان بووه و به ئه‌سه‌فه‌وه باسی شانازییه‌کانی رابردووی ئێرانی کردووه:

این همان ایران که منزلگاه کیکاووس بود
خوابگاه داریوش و مأمَن سیروس بود
جای زال و رستم و گودرز و گیو و طوس بود
نی چنین پامال جور انگلیس و روس بود
(فه‌روخی: ۱۸۶)

فه‌روخی له پینجینه‌یه‌کی موسته‌زاددا که به‌شیکه له دیوانه‌که‌ی، نه‌فرین و رقی خۆی به‌رامبه‌ر بیگانه‌کان ده‌رده‌بریت و به‌توندی دژ به‌و که‌سانه‌ش که هیوایان به بیگانه‌کان هه‌یه هه‌لۆیست وه‌رده‌گریت:

اجنبی گر به مثل می دهدت ساغر نوش
نوش نی شاست، منوش
وز پی خستن او در همه اوقات بکوش
تاتان داری و توش
که عدو دوست نگردد به خدا گر نبی است
اجنبی اجنبی اجنبی است
(فه‌روخی: ۱۹۴)

۲-۳-۳- هه‌لۆیست وه‌رگرتن به‌رامبه‌ر سیسته‌می حکومرانی و ده‌زگا‌کانی

یه‌کیکی تر له‌و ته‌وه‌رانه‌ی که هه‌ر دوو شاعیر له خه‌میدا بوون و به سه‌ره‌چاوه‌ی کیشه و گیروگرفته‌کان له قه‌له‌میان داوه و به‌رامبه‌ری بی‌ده‌نگ نه‌بوونه، جۆری سیسته‌می فه‌رمانه‌وایی و حکومه‌ت‌داریه‌، سیسته‌می ولاته‌که‌ی خۆیان بیت یان سیسته‌می فه‌رمانه‌وایی جیهان. کامه‌رانی شاعیر له هۆنراوه‌ی «جیمس ولسن» دا ره‌خه‌نه له جۆر و سیسته‌می فه‌رمانه‌وایی سته‌مکارانه‌ی ده‌وله‌تانی گه‌وره، وه‌ک ئه‌مریکا، ده‌گریت و ده‌لپت:

ئهری ئیوه دیموکراتن؟
دیموکراتی سه‌وزه یاشین؟
ئیسوه زه‌روون بو‌خوین مژین
کولله‌ی خه‌له و خه‌رمانی ژین
له‌سه‌ر نه‌زمی «رۆک ئاند رۆل»
له‌شی هه‌ژار ئه‌که‌ن به‌خۆل
(کامه‌ران: ۲۰۸)

وه‌ک له‌م هۆنراوه‌یه‌دا دیاره شاعیر ره‌خه‌نه له جۆری فه‌رمانه‌وایی ده‌وله‌تان ده‌گریت که ئه‌مه‌ش بو‌خۆی نیشانه‌ی هۆشیاری شاعیره به‌رامبه‌ر ئه‌و نادادیه‌یی که ده‌ره‌ه‌ق به‌خه‌لکی ده‌کریت. ئه‌مه له کاتی‌کدایه زۆریک هه‌بوون بی‌ده‌نگییان هه‌لبێژاردبوو یان بووبوون به‌کلکی ده‌وله‌تانی تر. له

شعیریکی تردا کامهران موکری به ره‌خنه‌گرتن له جوړی فرمانره‌وایی پادشایی له عیراق و باس کردنی نه‌هامه‌تی و نادادییه‌کانی ئه‌و سیسته‌مه ده‌یه‌وئیت پشتیوانی خوئی بو سیسته‌می کووماری رابگه‌یه‌نیت:

روژتیک بوو ئه‌م نیشتیمانه مه‌زاتخانه‌ی له‌ش و گیان بوو
بازاری غه‌م و گریان بوو
به‌لام ئه‌م‌رو که ئازادین ئینجا ئه‌زانم چیه، ژین
(کامهران: ۱۵۸)

دوای ئه‌وه‌ی په‌رله‌مانی ئیران به‌ره‌و لاوازی رویش و پوولی سه‌ره‌کی خوئی نه‌ده‌گیرا و ده‌وله‌تیکه‌ی نا‌کارا هاته سه‌رحوکم، له‌ کووتاییه‌کانی سه‌ده‌ی سیازده‌یه‌می هه‌تاویدا ئه‌ندیشه‌ی تاکه‌رایه‌ی سیاسی لای سیاسییه‌کانی ئه‌وکات سه‌ری هه‌لدا و به‌پیی بوچوونی زوژیک له‌ سیاسی‌تمه‌داران و نوخه‌ی سیاسی ولات، نه‌نهما ریگه‌چاره‌ی رزگاریه‌ی ئیران له‌ ئالوژی و ناله‌باریه‌ی، پیکه‌پینانی حکومه‌تیکه‌ی به‌هیزی ناوه‌ندخواز بوو. به‌وته‌ی خوئیان ده‌بیته‌ی حکومه‌تی «مشت و عه‌داله‌ت» بیته‌. به‌لام به‌ پیچه‌وانه‌ی شاعیران و سیاسی‌تمه‌دارانی سه‌رده‌مه‌که‌ی، فه‌روخی شاعیر دژی ئه‌م جوړه‌ حکومه‌ته و ئه‌ندیشه‌ی تاکه‌رایه‌ی بوو و پی و ابوو حکومه‌تی تاکه‌رایه‌ی سه‌ره‌نجام سته‌مکاریه‌ی ره‌های لی ده‌که‌وئیه‌وه و له‌گه‌ل ئه‌وه بوو که ده‌بیته‌ی خه‌لکی بوخوئی ژیان و عیزه‌ت و مافی خوئی دیاری بکات و داوای به‌شداری کردنی خه‌لکی ده‌کات له‌ حکومه‌ت و ده‌سه‌لاتدا (حسن‌زاده، ۱۳۸۸: ۱۰)، وه‌ک له‌م هه‌نراوه‌یه‌دا ده‌لیته‌:

ما دایره‌ی کثرت و قلت هستیم

ما آینه‌ عزت و ذلت هستیم

تو در طلب حکومت مقتدری

ما طالب اقتدار ملت هستیم

(فه‌روخی: ۲۵۰)

فه‌روخی سه‌رده‌مانیک بوخوئی ئه‌ندامی په‌رله‌مان بووه و به‌ بایه‌خه‌وه باسی ئه‌م دامه‌زراوه‌ی کردووه. به‌لام به‌ تپه‌ربوونی روژگار به‌ شیوه‌یه‌ک ناوومید و بی‌هیوا بووه. بوونی په‌رله‌مانی دژ به‌ ئازادی کوومه‌لگا زانیوه و داوای به‌شداری نه‌کردن له‌ هه‌لبژاردن و هه‌لوئیه‌ت وه‌رگرتنی کردووه دژ به‌ ته‌شریفاتی کردنی ئه‌و ده‌زگا گه‌وره‌یه. بوئه به‌ چهن‌دین شیوه‌ دژ به‌ په‌رله‌مان و پرۆسه‌ی هه‌لبژاردن هه‌لوئیه‌ت وه‌رده‌گریت، کاتیک که ده‌لیته‌:

با بودن مجلس بود آزادی ما محو

چون مرغ که پابسته ولی در قفسی نیست

گر موجد گندم بود از چیست که زارع

از نان جوین سیر به قدر عدسی نیست

(فه‌روخی: ۹۸)

ئو ده‌گاته ئه‌و بروایه‌ی که پرۆسه‌ی هه‌لبژاردنیش بوخوئی سه‌رچاوه‌ی خه‌له‌تاندنی خه‌لک و شاردنه‌وه‌ی ناشرینییه‌کانی فه‌رمانره‌وایانه و هیچ هیوایه‌کی به‌ پرۆسه‌که‌ش نییه و ده‌لیته‌:

ما را از انتخاب سر انتخاب نیست
 چون انتخاب ما به جز از انقلاب نیست
 دستور انتخاب به دستور داده است
 دستی که جز به خون دل ما خضاب نیست
 (فه‌روخی: ۱۰۶)

له جیگایه‌کی تر دا فه‌روخی ره‌خه له ده‌زگا ده‌وله‌تییه‌کان ده‌گریت و به خه‌وتوو و نه‌خۆش له
 قه‌له‌میان ده‌دا. به‌تایبته به‌ریوه‌به‌رایه‌تییه فه‌ره‌ه‌نگ و مه‌عاریف که پپی وایه له هه‌مووی وپرانتره:

نادانی و جهل تا که ما را کیش است
 بدبختی ما همیشه بیش از پیش است
 هر چند ادارات خرابند همه
 بی شبهه خرابی معارف بیش است
 (فه‌روخی: ۲۱۰)

۲-۳-۳- هه‌لۆیسته ئایینییه‌کان

لیره‌دا مه‌به‌ست له هه‌لۆیست وه‌گرتنی ئایینی، هه‌لۆیست و ره‌ت کردنه‌وه‌ی جوړیک له تیروانین یان
 دیدگای ئایینی ناچۆره له لایه‌ن پیاوانی ئایینییه‌وه. چونکه له لای هیچ یه‌کیک له شاعیران، به
 راسته‌وخۆ و ناراسته‌وخۆ، هیچ هه‌لۆیستیکی نه‌رینی دژ به خودی ئایین یان بنه‌ماکانی ئایین یان
 پیروزیه‌کانی ئایین بوونی نییه؛ به‌تایبته ئایینی ئیسلام. کامه‌ران-یش هه‌ولێ داوه نه‌ به‌ باش و نه
 به‌ خراب خۆی نه‌دا له ئایین و بنه‌ماکانی و پیروزییه‌کانی. ئه‌وه‌ی هه‌یه هه‌لۆیست وه‌گرتنه‌ دژ به
 پیاوانی ئایینی و ئه‌وانه‌ی له ژیر په‌رده‌ی ئاییندا کاری نابه‌جی و ناره‌وا ده‌که‌ن و هه‌ول ده‌دات لای
 خه‌لکی وه‌ک ئه‌وه‌ی هه‌ن بیان ناسینیت، نه‌ک وه‌کو ئه‌وه‌ی که خۆیان ده‌نوین. بۆیه ده‌توانین
 بلین له‌ کۆی دیوانه‌ شیعرییه‌که‌یدا تا که دپریک نییه‌ دژ به بنه‌ما جی‌گیره‌کانی ئایینی ئیسلام بیت.
 هه‌روه‌کوو چۆن ناشتوانریت تا که دپریک له وه‌سف و سه‌نای بنه‌ما و پیروزییه‌کانی ئایینی ئیسلامدا
 بدۆزیته‌وه. بابته‌ی ئایینی لای کامه‌ران ئاویتته‌ی ژبانی راسته‌قینه‌ی خه‌لک کراوه و هه‌ر له‌ویوه
 ره‌خه‌نه‌کانی ده‌ست پیده‌کات.

فه‌روخی یه‌زدی له‌م ته‌وه‌ره‌دا تا راده‌یه‌ک جیاوازی بووه له کامه‌ران موکری. ئه‌و یه‌کیکه له‌و شاعیر
 و نووسه‌رانه‌ی سه‌رده‌می مه‌شرووته. فه‌روخی جیاواز له‌و ره‌وته‌ دژه‌دینی و نا‌ئایینییه‌ که ئه‌وکات
 له‌ئارادا بوو، خاوه‌نی بنه‌مایه‌کی فکری مه‌زه‌به‌ی و ئایدۆلۆژی بووه و به‌چاویکی ریزه‌وه له ئایین و
 مه‌زه‌ب روانیویه‌تی و ئایین و بنه‌ماکانی ئایین ره‌نگدانه‌وه‌یه‌کی زۆری له شیعره‌کانیدا هه‌بووه.
 «پرسیاری گومانای ده‌رباره‌ی خودا، یان گومان له جیهانی بوون له دیوانی فه‌روخیدا بوونی نییه»
 (حسن زاده میرعلی و دیگران، ۱۳۹۴: ۱۱). به‌لکوو فه‌روخی شاعیر ویستویه‌تی له‌ ریگه‌ی ئایینی
 ئیسلام و مه‌زه‌به‌ی شیعه‌وه هانی خه‌لکی بدات بۆ وه‌ستانه‌وه له به‌رامبه‌ر زۆرم و زۆر و
 هۆشیارکردنه‌وه‌یان. له‌گه‌ل هه‌موو ئه‌مانه‌شدا ناتوانین فه‌روخی به شاعیریکی ئیسلام‌خواز و
 بانگ‌خاویکی ئایینی و خاوه‌نی زیهنیه‌تیکی مه‌زه‌به‌ی دابنن. چونکه «شیعه‌کانی فه‌روخی شاعیر
 ره‌نگدانه‌وه‌ی ئه‌و بارودۆخه‌ کۆمه‌لایه‌تییه‌ بووه که ئه‌وکاته له ئارادا بووه و تیایدا چه‌مکه ئایینی و
 ئه‌خلاقیه‌کانی کاریگه‌رییه‌کی زۆری به‌سه‌ر کۆمه‌لگاوه هه‌بووه. به‌واتایه‌کی تر ئیسلام و موسولمان

بوون لای فه‌روخی بابه‌تیککی تاکه که‌سی نییه و په‌یوه‌ندی راسته‌و‌خۆی له‌گه‌ل به‌رژه‌وه‌ندی میلی و حکومه‌تیدا په‌یدا ده‌کات و گرنگترین نیگه‌رانی ئه‌و ئه‌وه‌یه که بوچی موسولمانان مه‌حو بکرین و سه‌روه‌رانی ئیسلام بوچی ده‌بیت بینه ژێرده‌سته‌ی به‌ریتانیا» (سلطانی، ۱۳۹۱: ۳). هه‌روه‌ک ده‌لێت:

ای وطن پرور ایرانی اسلام پرست
همتی زان که وطن رفت چو اسلام ز دست
بیرق ایران از خصم جفجو شد پست
دل پیغمبر را ظلم ستمکاران خست
خلفا را همه دل غرقه به خونست ز کفر
حال حیدر نتوان گفت که چونست ز کفر
(فه‌روخی: ۱۹۱)

له‌ جیگایه‌کی تردا داوای یه‌که‌ه‌لوپستی و یه‌که‌گرتن ده‌کات دژ به‌ ئایین فرۆشان و داوای هه‌ستانه‌وه‌ی غیره‌تی ئیسلامی ده‌کات:

حفظ قرآن را بر دفع اجانب تازند
یا موفق شده یا جان گرامی بازند
مسجد ار باید امروز کلیسا نشود
یا وطن، فردا منزلگه ترسا نشود
سبحه، زنار و حرم، دیر بحیرا نشود
شور اسلامی بایست، ولی تا نشود
بود ایران ستمدیده چو اسلام غریب
و این دو معدوم ز جور و ستم اهل صلیب
(فه‌روخی: ۲۳۴)

له‌ گه‌ل هه‌موو ئه‌مانه‌شدا، فه‌روخی شاعیر ره‌خه‌نی جیدی له‌ پیاوانی ئایینی ریاکار و فیلباز ده‌گریت و قۆستنه‌وه‌ی ئایینی له‌ لایه‌ن پیاوانی ئایینی و کاربه‌ده‌ستانه‌وه‌ به‌ توندی رته‌ ده‌ کاته‌وه‌ و هه‌لوپست ده‌نوینیت.

۲-۳-۱- هه‌لوپست وه‌رگرتن دژ به‌ ریاکاری و رووگه‌شبینیی پیاوانی ئایینی

کامه‌ران له‌ یه‌کیک له‌ هۆنراوه‌کانیدا ره‌خه‌ له‌ شیوازی ژن هینانی پیاوانی ئایینی و موسولمانان ده‌گریت که چون پیاویکی به‌ناو موسولمانی نوێژکه‌ر ته‌نھا له‌ به‌رئه‌وه‌ی ده‌وله‌مه‌ند و پاره‌داره‌ له‌ گه‌ل کچیک که له‌ ته‌مه‌نیککی بچوو‌کتردایه‌ هاوسه‌رگیری ده‌کات. وه‌ک ده‌لێت:

له‌ ته‌ه‌لاری ئاوینه‌ ده‌ن

تا نه‌ختی کردی به‌ شیوه‌ن
(کامه‌ران: ۹۰)

له‌و دپه‌دا باس له‌ ئازاری ناخی کچه‌ی به‌زۆر به‌شوو دراو ده‌کات و دواتر ده‌لێت:

پیره‌ش رووی کرده ناو مزگه‌وت وه‌کوجاران نوپژی داده‌به‌ست
پشتینیکی ره‌نگ زه‌ردی به‌ست

(کامهران: ۹۰)

ئه‌وه‌ی له‌م هه‌نراوه‌یه‌دا هه‌لۆیسته‌که تونتر و قوولتر ده‌کات، ئاماژه ته‌کنیکیه‌کان و هه‌یما
ئایینییه‌کانن. له‌وانه چه‌ندجاریک هه‌یما‌ی «!» هاتوو هه‌ بو‌خوی باریکی له‌و شیوه‌یه‌یه‌چاوه‌روان
نه‌کراوه. یان به‌کاره‌ینانی «پشتینی زه‌رد» مه‌به‌ستی لێی که‌سیکی تازه حاجییه. هه‌ندی‌جار
ئاماژه‌به‌بو «سه‌ید»یش. له‌دیپریکی تر‌دا هه‌ر ده‌باره‌ی ئه‌م دیارده‌یه‌ ده‌لێت:

حاجی به‌ درۆ له‌ خواترس

کچه‌که‌ی له‌ ژین کرد وه‌پرس

(کامهران: ۹۰)

شاعیر له‌ هه‌نراوه‌یه‌کی تر‌دا ئاماژه بو‌ ئه‌وه‌ده‌کات که هه‌رچه‌ند حاجی به‌ناو له‌خواترس گه‌یشت به‌
مه‌رامی دل‌ی خوی، که‌چی لاوان و کوره‌گه‌نجه‌کان قه‌ده‌غه‌ ده‌کات له‌ کاریکی ئاسایی وه‌ک یه‌کتر
بینین و ئه‌وه‌ی له‌ به‌رژه‌وه‌ندی خۆیدا نه‌بیت به‌ شیای نایینیت و له‌ به‌رامبه‌ریدا هه‌لۆیستیکی
دوو‌روویانه‌ ده‌نوینیت. وه‌ک شاعیر ده‌لێت:

کچ و کوریک به‌ گوزه‌را

هاتن، جلی جوان له‌به‌را

دوو‌فریشته‌ی دل‌داری بوون

نه‌ختی بو‌ گه‌شتی باخ ئه‌چوون

پیر تفی کردوو، ئینجا

وتی: «ئیی! حه‌یا هه‌لگیرا»

(کامهران: ۹۰)

فه‌روخی شاعیر به‌ پچه‌وانه‌ی زۆریک له‌ شاعیرانی هاوته‌مه‌نی خوی زۆر دژ به‌ نه‌ریته ئایینییه‌کان
نه‌بووه. «نه‌قد کردن و دژایه‌تی کردنی نه‌ریته ئایینییه‌کان جی‌گایه‌کی زۆری له‌ دیوانی فه‌روخیدا
نه‌گرتووته‌وه». (حسن زاده میرعلی و دیگران، ۱۳۹۴: ۱۰). نه‌قدی نه‌ریته ئایینییه‌کان لای
فه‌روخی هه‌مان ره‌خنه‌گرتنه‌ له‌ چۆنیتی په‌په‌وه‌ کردنی سونه‌ته‌ ئایینییه‌کان و دژ به‌ ریاکاری و فیلی
پیاوانی ئایینییه‌ و له‌م باره‌یه‌وه‌ ده‌لێت:

می شدم آلت هر بی سروپا چون تسبیح

دستگیر من اگر رشسته زناز نبود

(کامهران: ۱۸۵)

شاعیر له‌ شیعه‌کانیدا به‌ توندترین شیوه دژ به‌ ناوه‌نده مه‌زه‌بیه‌کان و پیاوانی مه‌زه‌به‌ی
ده‌وه‌ستیت و ده‌سته‌واژه‌کانی (شیخ، سبحه، سجاده، شاه و شحنه) یان بو‌ به‌کارده‌هینیت و ده‌لێت:

شاه و شیخ و شحنه درس یک مدرس خوانده‌اند

قیل و قال و جنگ‌شان هم از ره‌نیرنگ بود

(فه‌روخی: ۱۴۸)

ای شیخ از حصیر فریبم مده به زرق

کآید ز بوریای تو بوی ریا هنوز
(فهری: ۱۵۰)

۲-۳-۳-۲- هه‌لویست دژ به به‌رژه‌وهندی خوازی پیوانی ئایینی

ئه‌وه‌ی له کۆمه‌لگای کوردیدا له پیوانی ئایینی چاوه‌روان ده‌کریت، لایه‌نگری له چاکه‌کاری و به‌رپه‌رچ‌دانه‌وه‌ی خراپه‌کارییه. هه‌رچه‌نده ئه‌مه له هه‌یچ قۆناغیکی میژووی کوردا گشتگیر نه‌بووه و هه‌میشه به‌رژه‌وهندی ئابوری و رامیاری و کۆمه‌لایه‌تی، تا ئه‌ندازه‌یه‌ک پیوانی ئایینی له بنه‌ماکانی ئایین دوور خستوووه‌ته‌وه و هه‌میشه‌ش پاساوی نالۆژیکیان بۆ کاره‌کانیان هه‌بووه. کامه‌رانی شاعیریش له هۆنراوه‌ی «هۆره‌ی تازه» دا ئه‌وه لایه‌نه‌ی پیوانی ئایینی ده‌خاته‌روو و ده‌لێت:

وا مه‌لا هات مه‌لای چاوباشقالی نه‌فام
ئامۆژگاری چه‌وت و بی‌تام ئه‌بارینی وه‌ک خرکه‌به‌رد
(کامه‌ران: ۲۴۶)

له کاتیکدا ئاماده‌بوونی مه‌لا له هه‌ر جیگه‌یه‌کدا بیت هیوا به‌خشه، به‌لام شاعیر ده‌یه‌وێت ب‌لێت به‌رژه‌وه‌ندی که‌سی ده‌توانیت پیوانی ئایینیش بکاته به‌که‌سیکی به‌رژه‌وه‌ندی خواز و خراپ و ناییت گوی له ئامۆژگارییه‌کانی بگیری. بۆیه شاعیر به‌رده‌وام ده‌بیت و ده‌لێت:

ئه‌ری مه‌لا چیت پی‌وتین ک‌رن‌وش به‌رین
به‌لێ ئه‌یوت بژی سه‌دسال به‌خه‌یالی ئ‌سال
بۆ نانی بی‌له‌زه‌تی گال ک‌رن‌وش بۆ ئاغاتان به‌رن
(کامه‌ران: ۴۲۷)

لایه‌نگری ئاغا (ده‌سه‌لات) له لایه‌ن پیوانی ئایینییه‌وه هه‌میشه مایه‌ی مه‌ینه‌تی و ژان بووه بۆ خه‌لکی ره‌ش و رووت. بۆیه شاعیر ئه‌وه‌ فیل و به‌رژه‌وه‌ندی خوازییه‌ی پیوانی ئایینی ده‌خاته‌روو. له‌م باره‌یه‌وه‌شه‌وه فه‌روخی یه‌زدی دژ به‌ریا‌کاری و رووگه‌شبینی ئایینی دێته‌ ده‌نگ و به‌سه‌رچاوه‌ی به‌لاری‌دا بردنی موسولمانان له ئایینی ئیسلام دا‌یده‌نیت و ده‌لێت:

دین ز دست مردم برد، فکرهای شیطانی جمله طفل خود بردند در سرای نصرانی
ای دریغ از این مذهب، داد از این مسلمانی
(فهری: ۲۰۵)

هه‌روه‌ها شاعیر پی‌ی وایه به‌بوونی ئه‌م جو‌ره ئاییندۆستییه و له‌گه‌ل ئه‌م موسولمانانه‌دا ئایینی ئیسلام له‌ناو ده‌چیت:

در نمازشان گشتند، جمله آگه و معتاد
گر چه نبود ایشان را از نماز ایزد یاد
شخص گبرشان: عالم، مرد ارمنی: استاد
بهر درس، خوش دادند دین احمدی بر باد

بهر درس خوش دادند دین احمدی بر باد

خاکشان به سر بادا، هر زمان به نادانی
(فه‌روخی: ۲۰۵)

ئیسلامخوازی و ئایینپه‌روه‌ریی فه‌روخی گه‌یشتووه‌ته‌ جیگایه‌ک که ئایینه‌کانی تر به مه‌ترسی بۆ سه‌ر
ئایینی ئیسلام داده‌نیت و بۆ بوژاندنه‌وه‌ی هه‌ستی ئایینی ئیرانییه‌کان، ئیرانییه‌کان له‌ بالاده‌ستی
هه‌ریه‌که‌ له‌ ئایینی مه‌سیحی و جووله‌که‌ هۆشیار ده‌ کاته‌وه‌ و داوای رووبه‌روو بووه‌نه‌وه‌یان ده‌کات:

ای وطن پرور ایرانی اسلام پرست
همتی زان که وطن رفت چو اسلام ز دست

بیرق ایران از خصم جفاجو شده پست

دل پیغبر را ظلم ستم کاران خست
(فه‌روخی: ۱۹۱)

مسجد ار باید امروز کلیسا نشود

یا وطن فردا منزلگه ترسا نشود
(فه‌روخی: ۲۳۴)

۳- ئه‌نجام

هه‌لۆیستی ئه‌دهبی یان په‌خنه‌ و ناره‌زایه‌تی له‌ چوارچێوه‌ی ئه‌ده‌دا، ده‌رئه‌نجامی ویست و ئیراده‌ی
مروفت و بارودۆخی هه‌بووه‌. بارودۆخیک که به‌هۆی ناله‌باریی ناوخوازی و سته‌مکاری و لادانی
ئه‌خلاقیی و کۆمه‌لایه‌تی و سیاسی و فیتنه‌ و ئاشوویی ده‌ره‌کی و شه‌ر و شوپه‌وه‌ به‌دیها‌تووه‌. بۆیه
نووسه‌ران وه‌ک وته‌بیژ و فریاده‌رسی مروقا‌به‌تی نه‌یان توانیوه‌ بێ ده‌نگی به‌رامبه‌ر ئه‌و دۆخه‌ چه‌وتانه
هه‌لبێژین و هه‌میشه‌ دژ به‌ نادادییه‌کان هاتوونه‌ته‌ ده‌نگ. کامه‌ران موکری و فه‌روخی یه‌زدی وه‌ک
دوو شاعیری به‌هه‌لۆیست و خاوه‌ن ده‌نگی قوناغه‌که‌ی خۆیان، ئه‌گه‌ر له‌ رووی کاتیشه‌وه‌ هاوسه‌رده‌م
نه‌بن، به‌لام به‌هۆی ئه‌و بارودۆخه‌ی که تیندا گه‌وره‌بوونه‌، بوون به‌ رێ‌نیشاندەر و هۆشیارکه‌روه‌ی
کۆمه‌لگا‌که‌یان و به‌رامبه‌ر هه‌موو ناله‌باریه‌کان به‌تایبه‌ت بارودۆخه‌ سیاسی و کۆمه‌لایه‌تی و
ئایینییه‌کان هه‌لۆیستی جیدی و هاوشیوه‌یان هه‌بووه‌. هه‌ل‌ومه‌رجی ئالۆزی دوای جه‌نگی جیهانی
دووم و سه‌ره‌لدانی شو‌رشی مه‌شرووته‌ له‌ ئێران و کاریگه‌ری و ده‌رهاویشه‌ کۆمه‌لایه‌تییه‌کانی له
عێراق (کوردستان) و ئێران، کاریگه‌ری راسته‌وخۆییان هه‌بووه‌ له‌سه‌ر کامه‌ران موکری و فه‌روخی
یه‌زدی و ئه‌م دوو نووسه‌ره‌ به‌ شیعره‌کانیان هه‌لۆیستی خۆیان له‌و باره‌یه‌وه‌ خستووه‌ته‌روو و روۆلی
به‌رچاویان هه‌بووه‌ له‌ هۆشیارکردنه‌وه‌ی کۆمه‌لایه‌تی کۆمه‌لگا‌که‌یاندا.

خرایی که‌سایه‌تییه‌ سیاسیه‌کان و جوۆری حکومه‌تداری و سیسته‌می فه‌رمانه‌وايه‌تی جیهان و
ناوخوازی عێراق و ئێرانیش هه‌لومه‌رجیکی ناله‌باریان هینایه‌ ئاراوه‌ و هه‌ر دوو شاعیر ناچاربوون بین
به‌ رێ‌نیشانده‌ری میلله‌ته‌که‌یان و دژ به‌و بارودۆخه‌ سیاسیه‌ خراپه‌ ببنه‌وه‌. ئایین هه‌میشه
کاریگه‌ری به‌هێزی هه‌یه‌ له‌سه‌ر کۆمه‌لگا‌ و شاعیرانیش وه‌کوو چاوی کۆمه‌لگا‌ ئه‌رکه‌ له‌سه‌ر شانیان
خه‌لک له‌ هه‌موو رووه‌ کانه‌وه‌ لێ‌ ئاگادار بکه‌نه‌وه‌. کامه‌ران موکری ئه‌گه‌رچی هه‌یج کات به‌ خراپه
ده‌باره‌ی ئایین و پیرۆزییه‌کانی ئایینی ئیسلام هۆنراوه‌ی نه‌نووسیوه‌، به‌لام له‌ وه‌سف و پابه‌ندبوونی
به‌ ئایینییه‌وه‌ هه‌یج دێره‌ هۆنراوه‌یه‌کی نییه‌. ئه‌مه‌ش تا راده‌یه‌ک پێچه‌وانه‌ی فه‌روخی شاعیره‌ و

ده‌توانین چەندین و چەند دێری شیعری فەروخی بخەینە بەر باس کە لە وەسفی ئایینی ئیسلام و پیرۆزییەکان و بنەماکانی ئیسلامدا نوسیویەتی. بەلام ئەوەی هەر دوو شاعیر لەم ڕووەوە کۆدەکاتەوه، هەلۆیست وەرگرتنە دەربارەی حوکمی خراپی پیاوانی ئایینی و دوورویی و بەرژەوهندی خوازیی هەندی لە پیاوانی ئایینی.

سه‌رچاوه‌کان

کوردی:

حسین قادر، سه‌رحه‌د. (۲۰۱۵). بیری نه‌ته‌وه‌یی و به‌ره‌نگاری له شیعره‌کانی کامه‌ران موکری‌دا، نامه‌ی ماسته‌ر، زانکۆی سلیمانی، به‌شی کوردی.

سایبر، په‌ریز. (۲۰۰۵). ره‌خنه‌ی ئه‌ده‌بی و مه‌سه‌له‌کانی نوێ کردنه‌وه‌ی شیعر، هه‌ولێر: ده‌زگای ئاراس.

عیزه‌ددین، سامان. (۲۰۱۵). ده‌قه شیعرییه‌کانی گۆران له روانگه‌ی ده‌روناسییه‌وه، تاران: چاپخانه‌ی تاران.

فهریق حه‌سه‌ن، محهمه‌د. (۲۰۱۰). زمانیکه‌ی نێرسالار، هه‌ولێر: ده‌زگای ئاراس.

قه‌ره‌داخی، عه‌تا. (۲۰۰۲). گه‌ران به‌ دوا‌ی بووندا، سلیمانی: ده‌زگای سه‌رده‌م.

کاکه‌ره‌ش، حه‌مه. (۲۰۱۰). کۆرامانیک له شیعر، سلیمانی: چاپخانه‌ی له‌ریا.

کامه‌ران، موکری. (۱۹۹۷). «من و هه‌وناوه»، رامان، ئایاری ۱۹۹۷، ژ. ۱۱.

کۆمه‌لێک نووسه‌ر. (۲۰۰۱). له ستایشی ئه‌ده‌بدا، وه‌رگێرانی شێرزاد حه‌سه‌ن، ئه‌وره‌حمانی حاجی مه‌حمود، هه‌ولێر.

که‌مال سألح، ئاواره. (۲۰۱۲). ره‌خنه‌ی کۆمه‌لایه‌تی و پراکتیزه‌کردنی له شیعره‌کانی گۆراندا، هه‌ولێر: چاپخانه‌ی حاجی هاشم.

گه‌ردی، سه‌ردار و ئاواره که‌مال. (۲۰۱۲)، «گۆران و هه‌ندی ره‌خنه‌ی سه‌باره‌ت به‌ کۆمه‌لگا»، زانکۆی سلیمانی، ژ. ۳۷، به‌شی ب.

محهمه‌د قادر، عه‌باس. (۲۰۱۰). ریالیزم له شیعره‌ی هاوچه‌رخه‌ی کوردیدا، سلیمانی: چاپخانه‌ی مه‌لێه‌ندی کوردۆلۆژی.

مه‌عروف، که‌مال. (۲۰۰۳). ئه‌ده‌بیاتی کلاسیکی و نوێخوازی کوردی، سلیمانی: چاپخانه‌ی ژین.

ئاگرین، عبده‌وللا. (۲۰۱۰). به‌ر له راپه‌رین له یادی چله‌ی کامه‌ران‌دا، هه‌ولێر: چاپخانه‌ی نازه.

--- (۲۰۱۳). دیوانی کامه‌ران موکری، چاپی دووهم، هه‌ولێر.

فارسی:

پشت دار، علی محمد. (۱۳۸۹). «چشم انداز آزادی و ادب اعتراض در شعر فارسی»، دوفصلنامه تخصصی علوم ادبی، س. ۳، ش. ۵، صص ۱۵۸-۱۸۰.

پوره‌اشمی، فاطمه. (۱۳۸۹). شاعران معاصر ایران، تهران: انتشارات تیموریان.

حسن‌زاده میرعلی، عبدالله و همکاران. (۱۳۸۸). «تأثیر طبقه اجتماعی بر شعر شاعران دوره مشروطه با تمرکز بر اشعار ایرج میرزا و فرخی یزدی»، *زبان و ادبیات فارسی*، ش. ۱۳، صص ۴۷-۴۵.

سلطانی، منظر. (۱۳۹۱). «بنمایه‌های دینی در دیوان فرخی یزدی»، *فصلنامه تخصصی سبک شناسی نظم و نثر فارسی (بهار ادب)*، س. ۵، ش. ۳، صص ۲۱۵-۲۳۲.

صافی، قاسم. (۱۳۸۱). «فرخی یزدی شاعر سرفراز فرهنگ و ادب»، *مجله دانشکده ادبیات و علوم انسانی دانشگاه تهران*، صص ۵۸۴-۵۶۹.

فرشادمهر، ناهید. (۱۳۸۹). *زندگینامه شاعران نامی ایران*، چاپ دوم. تهران: انتشارات عالمگیر.

کوشش، رحیم و زهرا نوری. (۱۳۹۶). «بررسی ادب اعتراض در جریان شعری سمبولیسم اجتماعی»، *زبان و ادبیات فارسی*، س. ۹، ش. ۳۰، صص ۱۲۵-۱۴۲.

محمودی نوسر، مریم. (۱۳۹۵). «بررسی شگردهای انتقادی در شعر پروین اعتصامی»، *ادبیات پارسی معاصر*، س. ۶، ش. ۱، صص ۸۱-۱۰۷.

مدرس زاده، عبدالرزاق و همکاران. (۱۳۹۲). «واکاوی آزادی در اشعار فرخی یزدی و ابوالقاسم الشابی»، *زبان و ادبیات فارسی*، صص ۱۱۲-۱۳۰.

نیازی، شهرزاد و لیلا مطبوعی مهر. (۱۳۹۳). «مضامین انقلابی در شعر فرخی یزدی»، *هشتمین همایش هفته پژوهش*.

واقف زاده، شمسی و هانیه سادات نجفی. (۱۳۹۵). «موازنه مضامین وطن دوستی و بیداری در اشعار فرخی یزدی و اخوان ثالث»، *زبان و ادب فارسی*، س. ۸، ش. ۲۸ و ۲۹، صص ۳۶۴-۳۴۶.

یزدی، فرخی. (۱۳۶۰). *دیوان فرخی یزدی (با چاپ جدید و تجدید نظر و اضافات)*، به تصحیح حسین مکی، تهران.

عه‌ره‌بی:

حسن عزیز البصیر، کامل. (۱۹۶۰). *کامران شاعر من کردستان*، سلیمانیه: مکتبه کامران.

مصطفی رسول، عزالدین. (۱۹۶۷). *الواقعیه فی الادب الکردی*، بیروت: المکتبه العصریه.

یوسف المرجا، حصاد. (۲۰۰۲). «ادوات نفی فی الشعر أمل دنقل»، *مجله جامعه القدس المفتوحه، للباب والادراسات*، تشرین الأول ۲۰۰۲، ع. الاول.